

סמל איתי וינטר

בנם של יוספה ומרדכי וינטר

נולד בירושלים בראש חודש טבת, א' בטבת תשל"ה,

15/12/1974

התגורר בירושלים

הותיר אחריו הורים, אח ושתי אחיות:

אריאל, חמוטל ונועה

קורות חייו של איתי

איתי נולד בירושלים, בבית החולים הדסה עין כרם.
כולם התפעלו מעיניו הכחולות ושיערו הבלונדיני.

קורות חייו של איתי - המשך

איתי היה ילד יפה תואר, חייכן, חכם, אהוב ובעל חוש הומור. בילדותו, למד איתי בבית הספר היסודי, בשכונת רמות עד כיתה ו'.

מורתו מכיתה ד' רשמה בתעודה שלו
"משכין שלום בין חבריו ונותן מפיתו לאחרים"
כזה היה איתי.....

איתי עולה לכיתה א'

המשך

כשעלה לכיתה ז' עבר איתי ללמוד בתיכון "לידה" במסלול התמחות בשפה הערבית וסיים את לימודיו בהצלחה רבה בכיתה יב'.

בתאריך 13.1.93 התגייס איתי לחיל מודיעין, ליחידה מטכ"לית, בה נדרש לעבור חודש וחצי קורס קשה ומפרך בגלילות. בסיום תקופת הקורס, יועדו 2 חיילים ליחידה מובחרת. אחד מבין החיילים הללו היה איתי וינטר ז"ל, שמפקדיו ראו בו פוטנציאל גדול.

בית הספר "לידה", התיכון בו למד איתי.
איתי היה תלמיד מצטיין, חברותי וחייכן, חביב המורות

המשך

בתאריך יג' באדר תשנ"ד, 24.2.94, יום חמישי, איתי נסע יחד עם שניים ממפקדיו למבצע בצפון. היה זה יום גשום וסוער. במהלך כל הנסיעה איתי לא נהג ברכב כלל, אך כרבע שעה לפני התאונה הנוראית, הציע איתי להחליף את מפקדו בנהיגה, ולנהוג הוא את יתרת הדרך עד לצפון מכיוון שהייתה זו נהיגה ארוכה ובתנאים קשים.

כאשר הגיעו לצומת בית רימון, הגיחה משאית מהצד הנגדי אשר סטתה מהנתיב שלה ופגעה ברכבם של איתי והמפקדים. איתי הסיט את הרכב ימינה ובכך הציל את חיי מפקדיו. אולם, המכה העוצמתית ביותר היתה בצד של הנהג. מעוצמת ההתנגשות בצדו של איתי אשר נהג, קיבל איתי מכה חזקה בגזע המח וכעבור זמן קצר נפטר בעקבות התאונה הקשה הזו.

יום ו' י"ד באדר חשון, 25.2.94

חייל נהרג מפגיעת משאית שהחליקה על כביש רטוב

ההרג: איתי וינסר, בן 19, מירושלים ■ בן 61 מאברגוש נהרג בהתהפכות טרקטור

סיפר רוצ' משה, חייל שנהג בסיטוראן: "זו היתה זוויה בשידור חי. המשאית חס' תובכה כמו סביבון על הכביש. לא יכולנו לעצור. הוצאתי את החייל ממושב הנהג ור' איתי שהוא לא היה חגור. הנשמנו אותו, הרופק חזר אליו והתייצב עד שהגיע צוות מר"א. אחרי כעשר דקות הוא מת".

איתי, בן 19, שירת בחיל המודיעין. הוא סיים בהצטיינות את לימודיו בתיכון שלידי האוניברסיטה בירושלים. "אם היה יודע שבי גללו נכשל את מסיבת פורים, הוא לא היה נותן לזה לקרות", אמר מפקדו, ע' "איתי

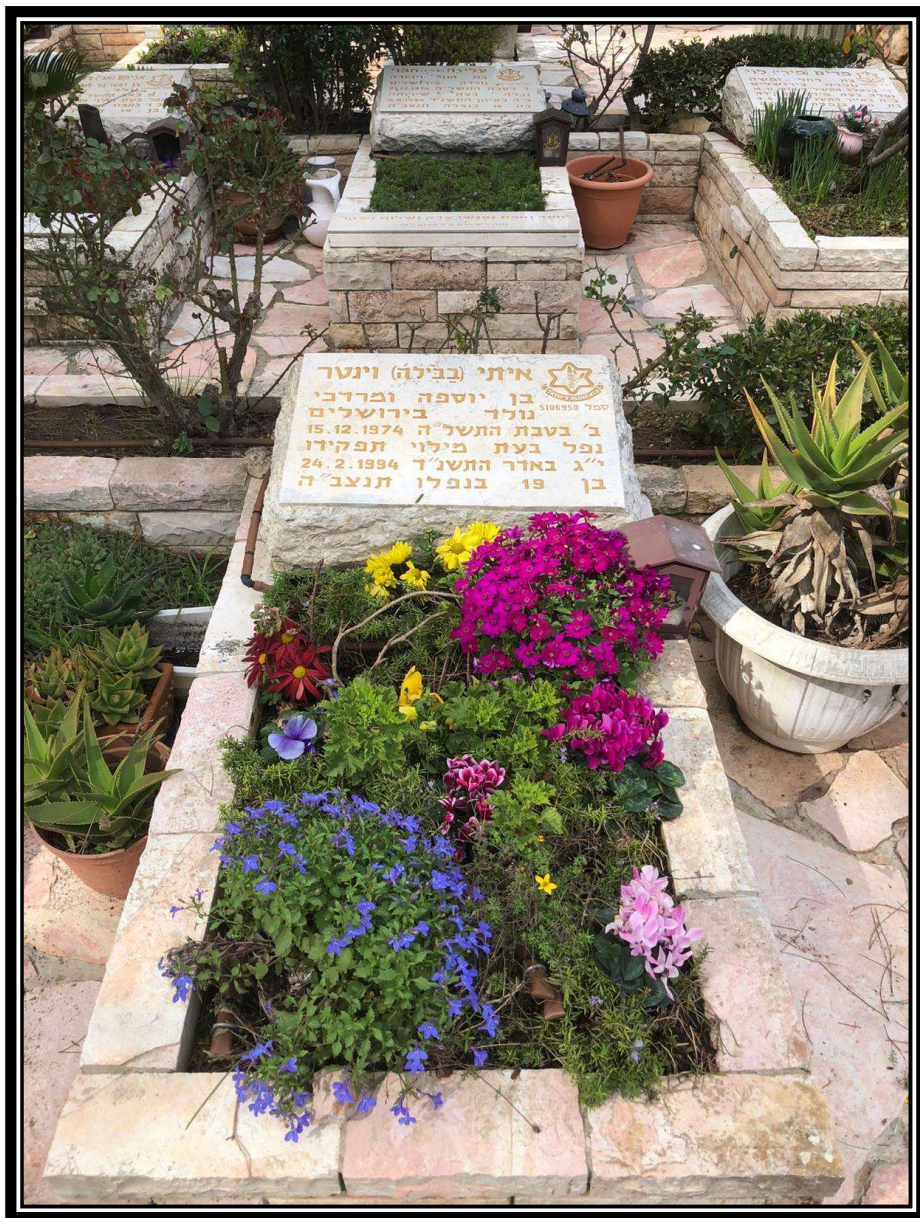
מאת דני ברנר וגולן יוסימון

בתאונה שאירעה אתמול בין צומת גולני לצומת בית רימון בגליל נהרג רביט איתי וינסר מירושלים.

משאית וולבו, שבה נהג תושב כפר משה, החליקה על הכביש והתנגשה בפזו צב' אית, רנו וסיטוראן, שנסעו לכיוון טבריה. וינסר, נהג הרכב הצבאי, נהרג; חבר שיסב לידו נפצע קל. נהגי הרנו והסיטוראן נפצו עז. נהג המשאית יצא ללא פגע. המפצועים הועברו בידי מר"א טבריה לביה"ח פוריה.

היה בחור שאפשר לסמוך עליו. במבצני הק צונה קיבל את אחר הציונים הגבוהים". אמר, יוספה, היא סגנית מנהלת לשכת הרווחה בעיריית ירושלים. אביו, מוסי, הוא מנהל אנף הילד והנוער במשרד הרווחה. לאיתי שלושה אחים. לווייתו תתקיים היום בצעהיים בבית העלמין בהר הרצל.

יוסי לוי מוסרי, יוסף איברהים, בן 61 מאברגוש, נהרג כשהטרקטור שבו נהג הח' ליק מטרסה - והתהפך. תושבים וקבוצת חיילים שעברו במקום מיהרו לסייע בחילוץ צו, אך הוא מת מפצעיו.

"הצבי ישראל על במותיך חלל איך נפלו גיבורים" (שמואל ב' א' י"ט)

איתי בני היקר!

לב זהב שתמיד אהב
עכשיו אינו נמצא, עזב.
לב זהב עזב לעד
והשאיר אותנו לבד.
לב זהב שתמיד דאג ושמר,
עזב אותנו הלך ולא חזר.
שנים חלפו אך הכאב בלב נשאר,
שנים חלפו אך הכאב לא עבר.
איתי, השבתות לא אותם שבתות, הימים לא אותם
ימים, אף חג הוא לא כמו החגים הקודמים.
איתי, קשה כאן בלעדייך
כולם פה מתגעגעים אלייך.
אתה חלק בלתי נשכח מאיתנו,
דמות להערצה שנזכור כל חיינו.

מתגעגעת אליך בן אהוב ויקר

אוהבת אמא

גיבור של אמא

מילים ולחן: משה פרץ

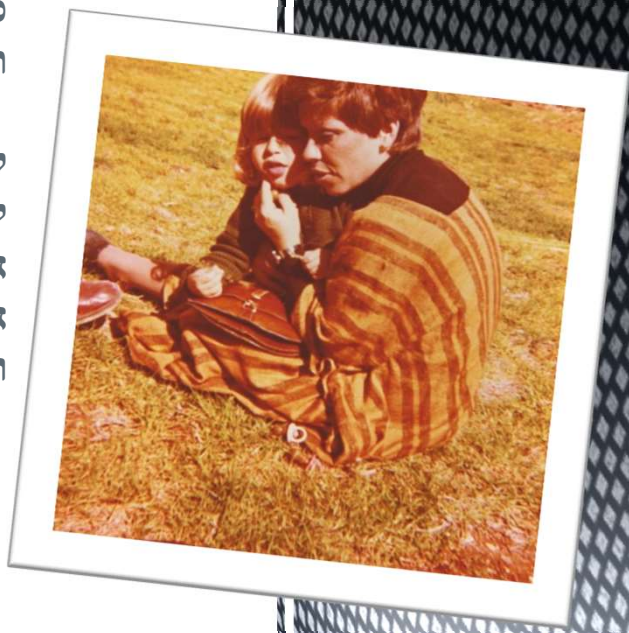

שב ילדי שב אל תלך עכשיו
תן לנשום אותך עוד רגע עוד קצת
שב ילדי שב כי עכשיו נחמד
יש שקט ואני איתך לבד.

וכשתלך תזכור תמיד
לשמור על עצמך
מאנשים קשים
אשר עומדים במסלולך
אל תפחד מעל ראשך יש מלאכים
ואתה תמיד תהיה

גיבור של אמא
אתה תמיד תהיה לי מלך העולם
תמיד עם החיוך הכי מושלם
כמו בתמונות בזכרונות
לכל מקום שלא תלך תהיה של אמא...
תמיד תהיה לי מלך העולם
תמיד עם החיוך הכי מושלם
כמו בתמונות בזכרונות
תמיד תהיה שלי

לך ילדי לך תיזהר מעט
קח את ברכתך את תפילתי איתך
אל תשכח בני אמא כאן בשבילך
אז לך תגשים את כל חלומותיך
וכשתלך....

איתי יקירי

חלפו להם עשרים ושש שנים מאז הלכת מאתנו לעולמות אחרים. שנים ארוכות של געגועים, כאב ומועקה שקטה ועמוקה הגוברת משנה לשנה. להרי אין לאדם מקור שמחה יותר מילדיו, ואתה היית מקור שמחה וגאווה לכולנו. חייך של אדם, בעיקרם, הינם התוכן והמשמעות שאנו יוצקים לתוכם, מכאן ברור שחייך של אדם הינם אוסף החותמות שהוא מטביע על הסובבים אותו מכח אישיותו ומעשיו.

אתה "בבילה" הלכת מאתנו כל כך צעיר, ובכל זאת השארת חותם על כל כך הרבה אנשים שהכירוך. חרף גילך הצעיר, בלטה אישיותך המיוחדת, החכמה, טוב הלב הנדיר, היכולת להתחבר לאנשים שונים, היכולת לאהוב. ענייך הכחולות והטובות, עם מבטך החם והחיוך המשגע, כה הטיבו לחבוק ולחמם את כל רואיך וחבריך. כל אלה הפכו אותך לדמות מיוחדת במינה, מגנטת אנשים רבים אליך שלימים האמינו בך ובטחו בך. עד היום 26 שנה לאחר מותך, ניגשים אלי אנשים המזהים אותי כאביך ומספרים לי על ההכרות עמך ועל חוויות שחוו אתך.

איפה נשמע שחייל בטירונות צה"לית ממונה "חניך תורן" לכל תקופת הטירונות על דעת המפקדים והחניכים כאחד. אין ספק, תופעה מיוחדת במינה אפילו בצה"ל הגדול.

"בבילה" אהובי, בעיני לעולם תישאר עלם חמודות יפהפייה, ואנו מתבגרים ומזדקנים. כיצד זה שבני השני, הפך להיות הצעיר אפילו מבנותינו "הקטנות"? איך במקום לומר יש לי ארבעה ילדים, אני מדויק ואומר יש לי שלושה אבל זה לא מה שאני מרגיש באמת, היית ונשארת כל כך בני אחד מארבעת ילדי המקסימים. המוות שלך הכה בי לא רק באובדן חייך והגעגועים אליך, אלא גם באובדן תקווה ואמונה בעולם וגם רמה הפנימית העמוקה בבסיס קיומי.

לאחר האובדן שלך, חיפשתי משמעות מחודשת לחיי בעשייה חברתית וולונטרית ותרומה לחברה ובעיקר לשכבות החלשות וכמובן בגיבוש המשפחה _____ והמשך בנייתה לדורות הבאים. אך בתוך תוכי אני מרגיש כי משהו השתנה באופן מהותי, תחולת האינסופי, הבלתי הפיך המזעקות בתוכי. בליבי היגון, עיני היבשות מבקשות את שאהבה נפשי אותך אך אף דמעה אינה עולה מתוכי, רק המיה חרישית וכואבת הממלאת את גופי ונפשי. אך לעיתים מתוך הכאוס האינסופי עולה דמותך החדה, היפה והבהירה עם החיוך התם ועיניך משורות מבטך אליי ואני כולי מתמוסס, נושא ידי לקראתך, כאילו עוד רגע תשוב ותיפול לזרועותיי. ברגעים אלו, לעיתים אני מהרהר על האמונה הטוענת שצעירים ההולכים לעולמם לפני גיל 20 בעצם שבו לעולם רק לעשות תיקון. זה יכול לנחם מעט, לחשוב שבתשע עשרה שנים בלבד מילאת ליבם של כל כך הרבה אנשים באהבה ולנו, לאמא ולי, ולאחיך הסבת אושר כה רב.

היה שלום "בבילה" האהוב
היכן שאתה נמצא
שלך אבא

לנצח בני

מילים: נורית בת-שחר צפיר
לחן: עוזי חיטמן

ילדי תשמור על עצמך מכל צרה,
ברחוב העיר ובסמטה צרה.
הזהר מין המושחט, מין המופקר,
ומין הלענה המצופה סוכר.
הזהר ילדי מכל צורות הרשע,
מדבש דביק בטעם של מרור,
מאלימות ומזירות הפשע,
משנאת חנם מפיוגועי טרור.

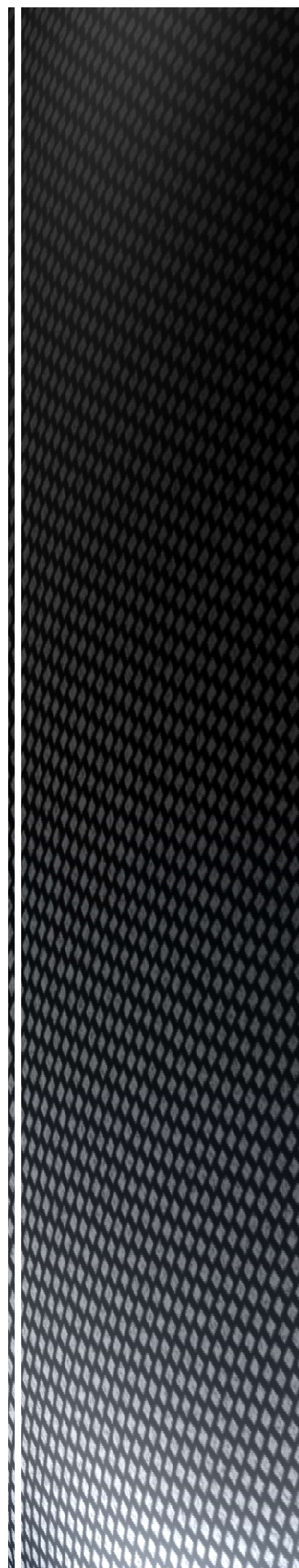
היזהר מין הקללה הלא כתובה,
משטח ההפקר בשם האהבה.
על עצמך תשמור הו ילד מאוהב,
מהבטחות המצופות זהב.
תיזהר מהממית והפוצע,
כי החיים תלויים על חוט הסערה.
גם אהובה עיתים תשלוף קוציה,
אל תסדק אל מול מראה שבורה.

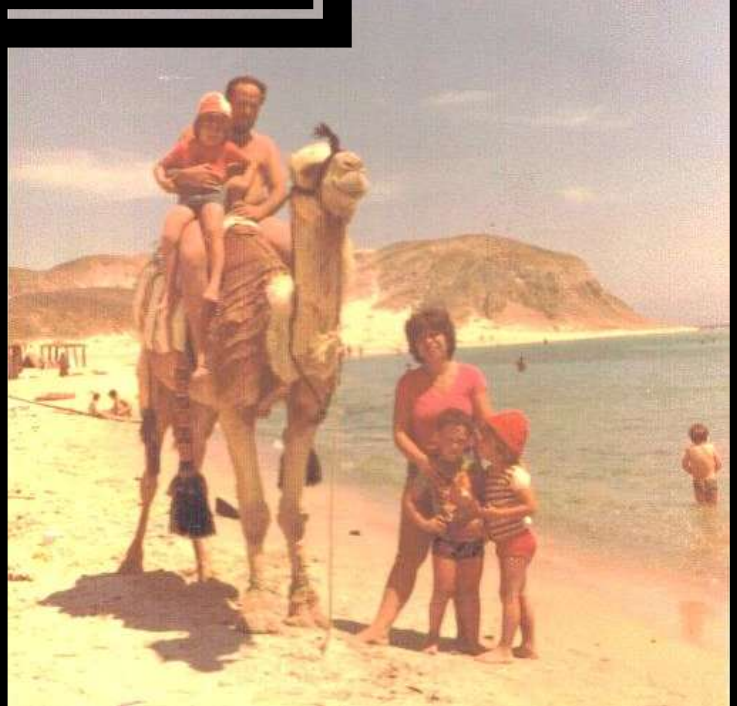
היזהר מים סוער,
ואויב שמסתער,
הישמר מקיר בוער,
ומין הרכב הדוהר.
שלנצח בני, שלנצח בני,
שלנצח בני רק תשמר.

היזהר מים סוער,
ואויב שמסתער,
הישמר מקיר בוער,
ומין הרכב הדוהר.
שלנצח בני, שלנצח בני,
שלנצח בני רק תשמר.

"לנצח אחי, נזכור אותך תמיד, וניפגש בסוף אתה יודע"
איתי עם אריאל, חמוטל ונועה

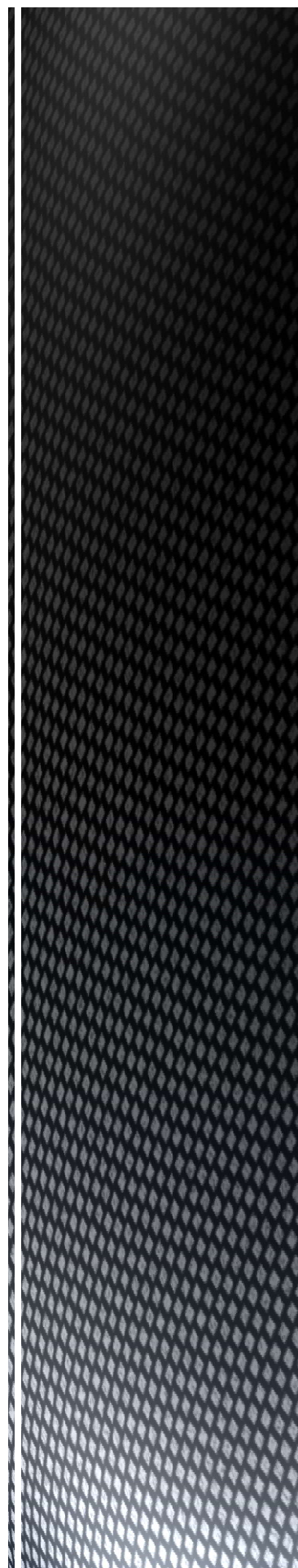

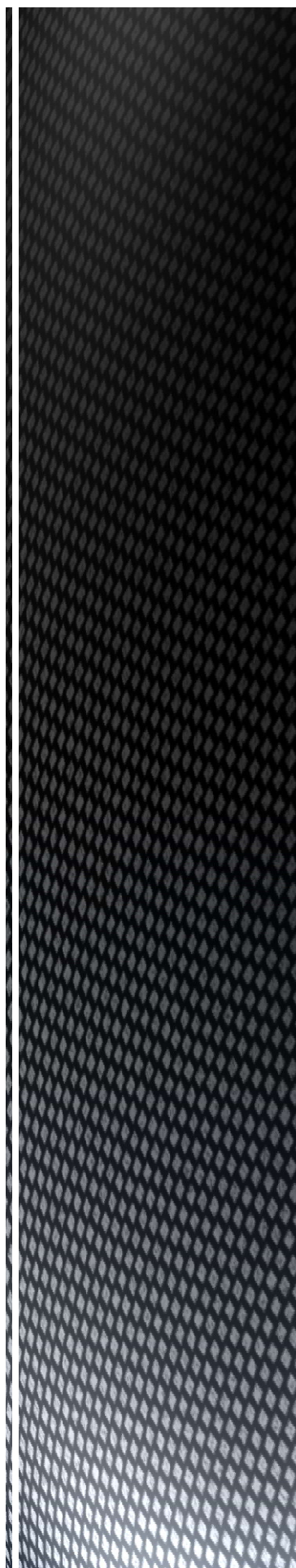
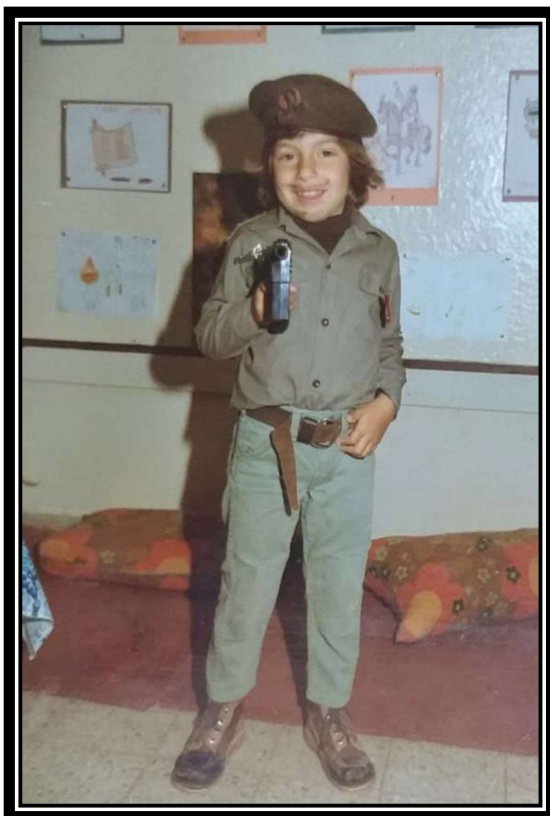
"כשאדם שאתה אוהב הופך לזיכרון,
הזיכרון הופך לאוצר..."

”תשמור על העולם ילד יש דברים שאסור לראות...”

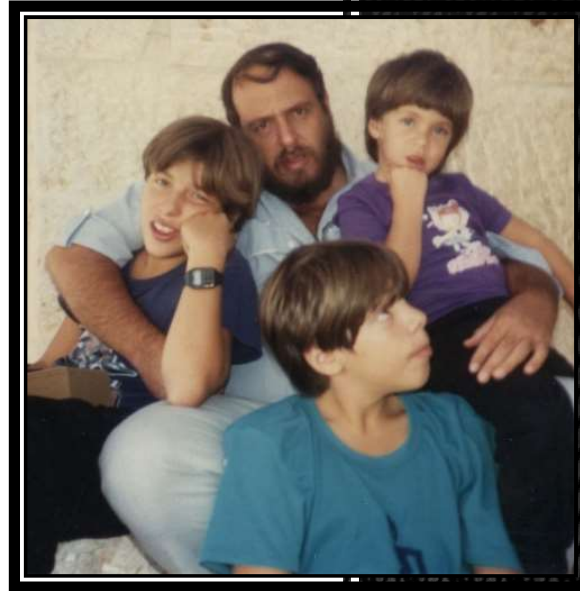
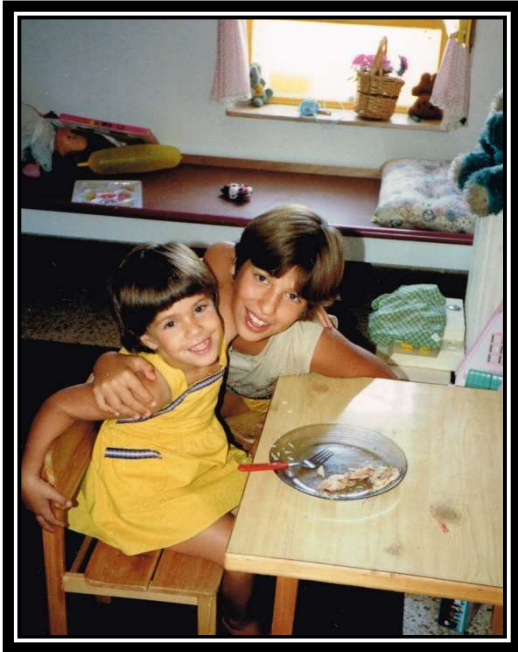
פורים....

עם אריאל האח ה"כמו תאום" של איתי
רק שנה וחודש הפרידו בין השניים,
אך התנהגו כתאומים לכל דבר,
החברים הכי טובים,
הכל היו עושים יחד
זה תמיד היה "אריאל ואיתי"

איתי עם אחיותיו הקטנות חמוטל ונועה
אותן הוא כה אהב
ואותו הן העריצו עד בלי די...

איתי עם משפחתו האהובה,
שלא מפסיקה להתגעגע..

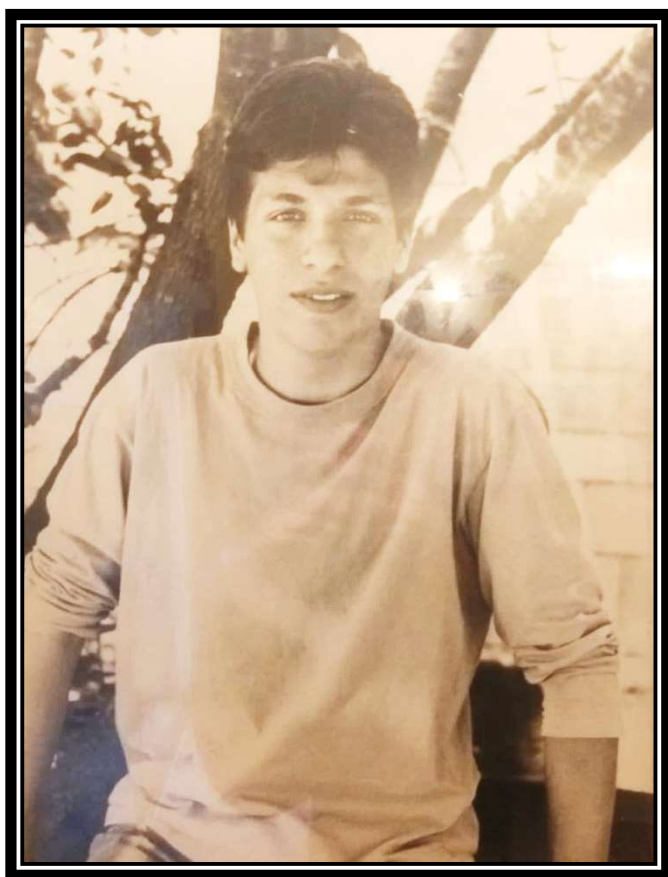

טקס בר המצוה של איתי

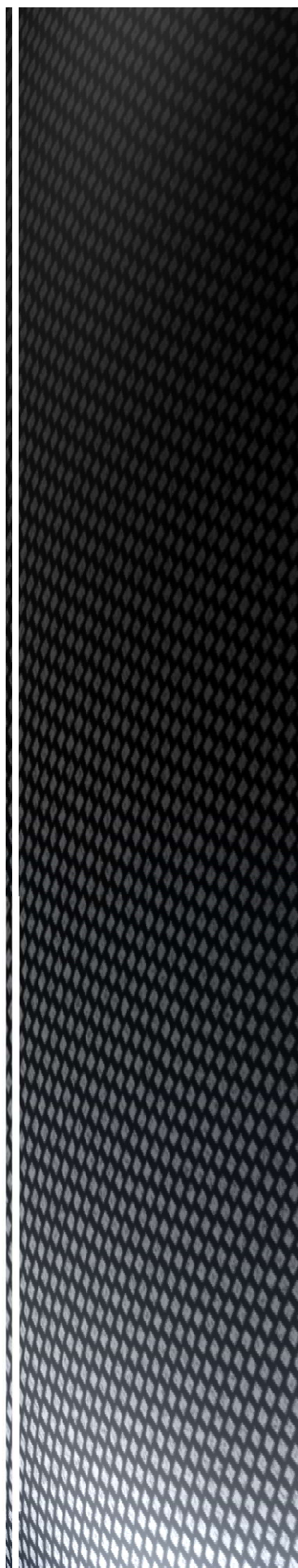

זמנים טובים שהיו, ואינם עוד

אלה שאהבנו לא הולכים לאיבוד.
הם צועדים לצידנו בכל יום...

איתי והחבר'ה

ואולי, אלה לא כוכבים
בשמיים, אלא חורים
קטנים, דרכם האהבה
של היקרים לנו מבצבצת
ומאירה לנו את הדרך...

במסיבת הגיוס של איתי

מהחברים של איתי ביחידה

25.10.94
י"ח ניסן תשנ"ד
י' ח' ס' י' י'

יום האושים לאיתי בבית-הדפוס.

לכני האושים יום נפוננו כאן מאיתי.
נכוננו מאיתי, והכנו אתכם:
יוספה, מוטי, אריאל, חמוטל ונועה.
וכל שאני מכירים אתכם, בק אנו מכירים יותר איתך - איתי.
מכירים את מקור חוכך ומקור הוחרר,
את שרש טוב ללבך, והבין בכוונתך, הסאנס - לשאול -
והבדליות בה הענקת מעדנת לבך, הן לכתוב ספסיקן
ובן למשימה חשובה והמיוחדת בה נאלץ חלק יחד ואיתי.
איתנו מעשייה איתי, מעשייה זאת מאז איתנו,
בחדר הדבורה בשקיות הקטנות של הילח,
במסדרון גמ קפה בין הדורבנים.
ובדריכים המובילות לדפון היחור.
איתנו דפון גמ דפונותיו חקיר ובין דפון דפונות,
אל בין מסתרו הדדב, הדדב ינסאציה!

יוספה, מוטי, אריאל, חמוטל ונועה.
בחדר הדבורה בשקיות הקטנות של הילח,
במסדרון גמ קפה בין הדורבנים.
ובדריכים המובילות לדפון היחור.
איתנו דפון גמ דפונותיו חקיר ובין דפון דפונות,
אל בין מסתרו הדדב, הדדב ינסאציה!

יוספה, מוטי, אריאל, חמוטל ונועה.
איתנו מעשייה זאת מאז איתנו, רק מתחילים.

היו חלקים

מהחברים של איתי ביחידה.

יוספה

איתי,
המליצו עליך לקצונה, העתיז היה לפניך,
הכל נקטע ברגע

שמואל אישי

ביוגרפיה למודיעין
ענף: מודיעין
קורס: מבצע

תיק אישי לחניך

מ.א. 5106950
דרגה: סג"ל
משפחה ושם: א.י. ש.ר
הח"ד: א.י. ש.ר
יחידה: א.י. ש.ר

קורס: מבצע מחזור: א.י. ש.ר
מתאריך: 14.3.93 עד תאריך: 28.5.93
צוות/מדור: א.י. ש.ר מס' חניך: א.י. ש.ר
מפקד הקורס/הצוות: א.י. ש.ר

כל המסמך נתון מספק זה. כלל או קצו.
חידוש: אנשים שונים מוסמכים לבי.
עובר על חוקי בטיחות המדינה.
המסמך מספק זה נדרש למסור למועצה הערכה
של משרד הביטחון או המשרד המבצעי.

שמואל

שמואל אישי
- 3 -

הקף בעיגול את הסיפורה המציבה את הערכות הכוללת

1. לא ממליץ עליו לקצונה - אפילו אם אין מועמדים אחרים, אין לקבלו, אף לא לחנכו.
2. ממליץ באופן מסויג - ספק אם יצליח כקצין.
3. אם אין טובים ממנו, אפשר לשלוח אותו לקורס קציבים - בעל סיכויים בינוניים להצליח.
4. ממליץ - בעל סיכויים טובים להצליח. יהיה קצין טוב.
5. ממליץ מאוד - בעל סיכויים טובים מאוד להצליח כקצין יש לעשות מסמך מליצה קציבים.

הערות המעריך:

שם משפחה: א.י. ש.ר שם פרטי: א.י. ש.ר דרגה: סג"ל תפקיד: א.י. ש.ר
תאריך: 24/1/93
חתימה: א.י. ש.ר

הערות המעיר (קמ"ב / סקמ"ב):

פרטי המעיר:

שם משפחה: א.י. ש.ר שם פרטי: א.י. ש.ר דרגה: א.י. ש.ר תפקיד: א.י. ש.ר
תאריך: א.י. ש.ר
חתימה: א.י. ש.ר
חומת: א.י. ש.ר

יש להקפיד להחזיר את המסמך בחומת בדירה.

הארץ...

בכל

ולשם

לתהילה

ושמתם

מ.א. 5106950

סמל וינטר איתי ז"ל

סמל וינטר איתי ז"ל
בן 20 בנפלו

בן יוספה ומרדכי (מוטי)

נולד ב-א' בטבת תשל"ה, 15/12/1974

התגייס ב-13.1.1993

נפל בעת מילוי תפקידו

ב-י"ג באדר תשנ"ד, 24/2/1994

שרת בחיל המודיעין

נקבר בירושלים - הר הצל

אזור: ד, חלקה: 12, שורה: 9, קבר: 2.

הותיר הורים ושתי אחיות - חמוטל ונועה
ואח - אריאל

קורות חיים

איתי שרת ביחידה מובחרת של המודיעין ונהרג בעת שירותו הצבאי בתאריך 24.02.1994.

דברים מתוך הספד מפקדו ליום השלושים לאיתי בהר הצל:

לפני שלושים יום נפרדנו מאיתי

נפרדנו מאיתי והכרנו אתכם:

יוספה, מוטי, אריאל, חמוטל ונועה.

וככל שאנו מכירים אתכם, כך אנו מכירים יותר אותך - איתי

מבינים את מקור חיוך ומקור הרהורך,

את שרשי טוב לבך, והעין הבוחנת, השואפת לשלמות

והטבעיות בה הענקת מעצמך לכל, הן לחברייך שסביבך

והן למשימה החשובה והמרתקת בה נטלת חלק יחד איתנו.

אנחנו ממשיכים איתי, ממשיכים ואתה מלווה אותנו,

בחדר העבודה בשעות הקטנות של הלילה,

במסדרון עם קפה בין הערבבים.

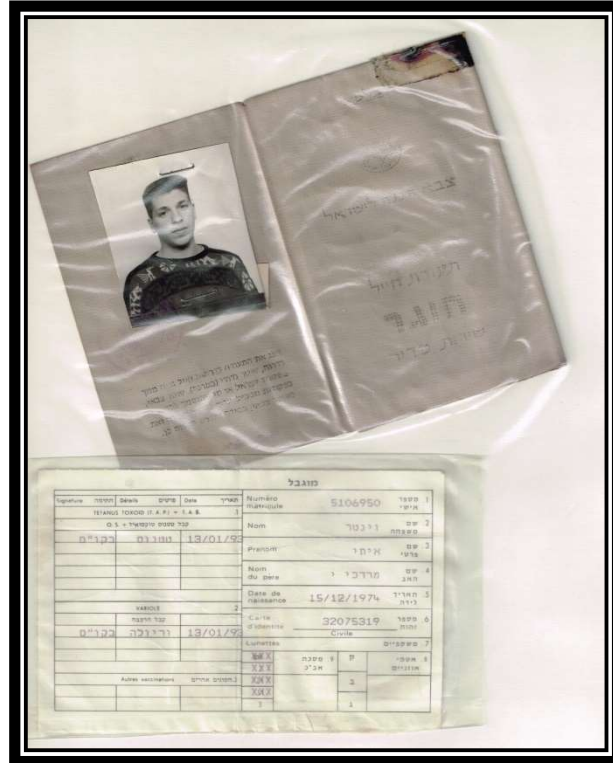
ובדרכים המובילות לצפון הרחוק.

אותו צפון שאת צפונותיו חקרת ובין דפיו דפדפת,

אל בין מסתוריו הדדת, הדדת ונפגעת!

יוספה, מוטי, אריאל, חמוטל ונועה

מזכרות קטנות

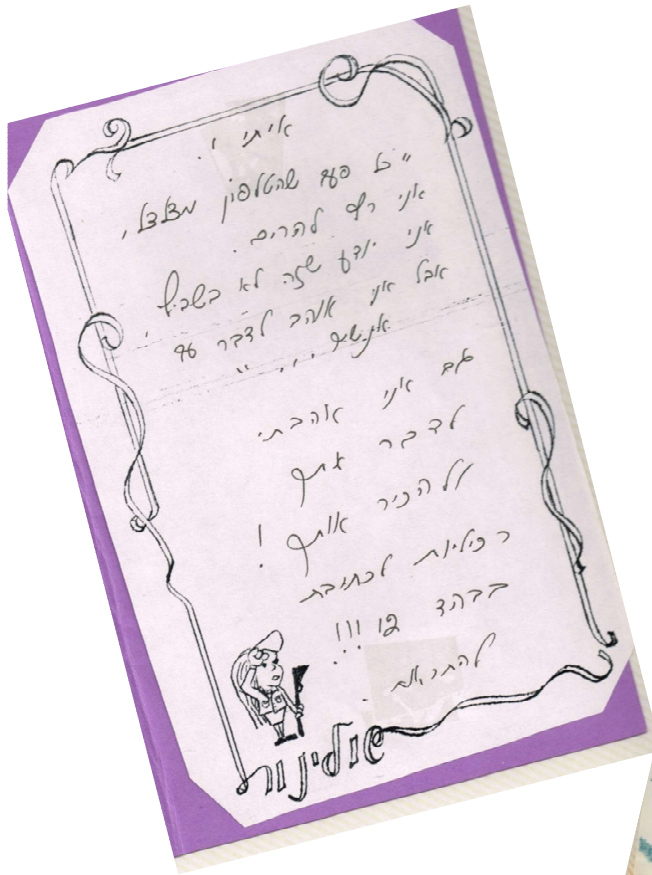

תפילת יזכור

יִזְכֹּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בָּנָיו וּבָנוֹתָיו,
הַנֶּאֱמָנִים וְהָאֲמִיצִים, חֵילֵי צָבָא-הַגָּנָה לְיִשְׂרָאֵל,
וְכָל לוחָמֵי הַמַּחְתָּרוֹת וְחֲטִיבוֹת הַלּוֹחָמִים
בְּמַעֲרְכוֹת הָעֵם, וְכָל אֲנָשֵׁי קְהִילַת הַמּוֹדִיעִין
וְהַבִּטְחוֹן וְאֲנָשֵׁי הַמְּשִׁטָּה אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם
בְּמִלְחָמָה עַל תְּקוּמַת יִשְׂרָאֵל,
וְכָל אֵלֶּה שֶׁנִּרְצְחוּ בָּאָרֶץ וּמְחוּצָה לָּהּ
בְּיַד מְרַצְחִים מְאָרְגוּנֵי הַטֶּרֶר.
יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ וּבְיָאֲבֵל עַל זֵיו הָעֲלּוּמִים
וְחֻמְדַּת הַגְּבוּרָה וְקִדְשַׁת הָרָצוֹן וּמִסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְּפוּ בְּמַעֲרָכָה הַכְּבֵדָה.
יְהִיו חֲלָלֵי מַעֲרְכוֹת יִשְׂרָאֵל עֲטוּרֵי הַנֶּצָּחוֹן
חֲתוּמֵי בֶּלֶב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דּוֹר.

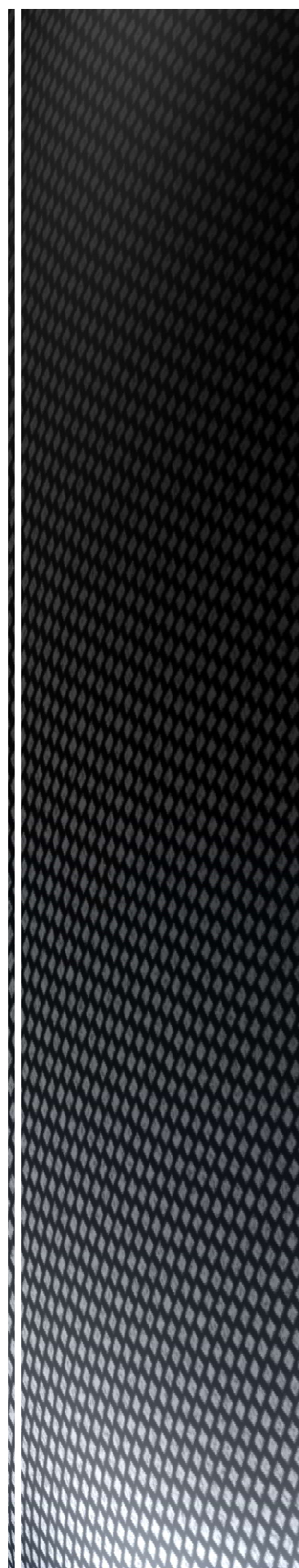

מכתבים מחברים

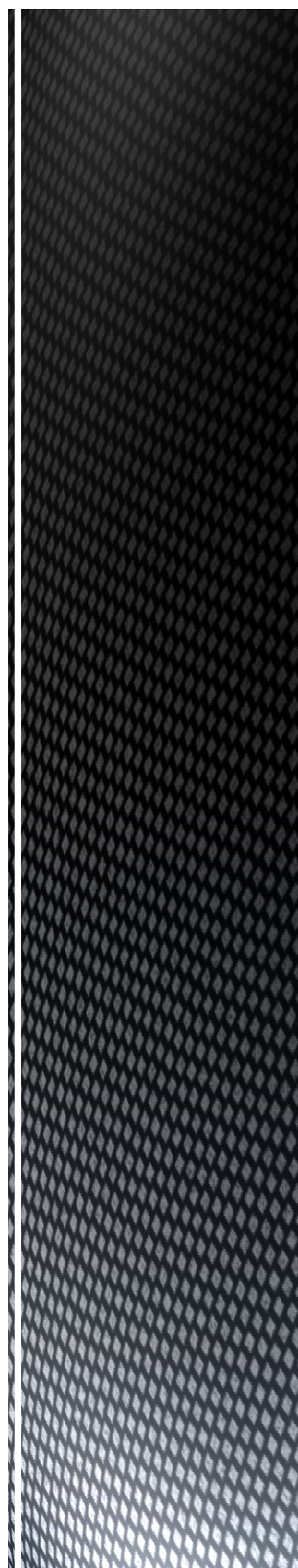
שִׁיר, לַמַּעֲלוֹת :
 "אֲשָׁא עֵינַי, אֶל-הַהָרִים
 מֵאֵין, יָבֹא עֲזָרִי.
 עֲזָרִי, מֵעַם יְהוָה
 עֲשֵׂה, שָׁמַיִם וָאָרֶץ.
 אֶל-יְתֹן לְמוֹט רִגְלָךְ ;
 אֶל-יָנוּם, שְׁמֶרְךָ.
 הִנֵּה לֹא-יָנוּם, וְלֹא יִישָׁן
 שׁוֹמֵר, יִשְׂרָאֵל.
 יְהוָה שְׁמֶרְךָ ;
 יְהוָה צִלְךָ, עַל-יַד יְמִינְךָ.
 יוֹמָם, הַשֶּׁמֶשׁ לֹא-יִכָּכֶה ;
 וַיָּרֶחַ בַּלַּיְלָה.
 יְהוָה, יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל-רָע :
 יִשְׁמֹר, אֶת-נַפְשְׁךָ.
 יְהוָה, יִשְׁמֹר-צִאתְךָ וּבֹאְךָ
 מִעַתָּה, וְעַד-עוֹלָם."

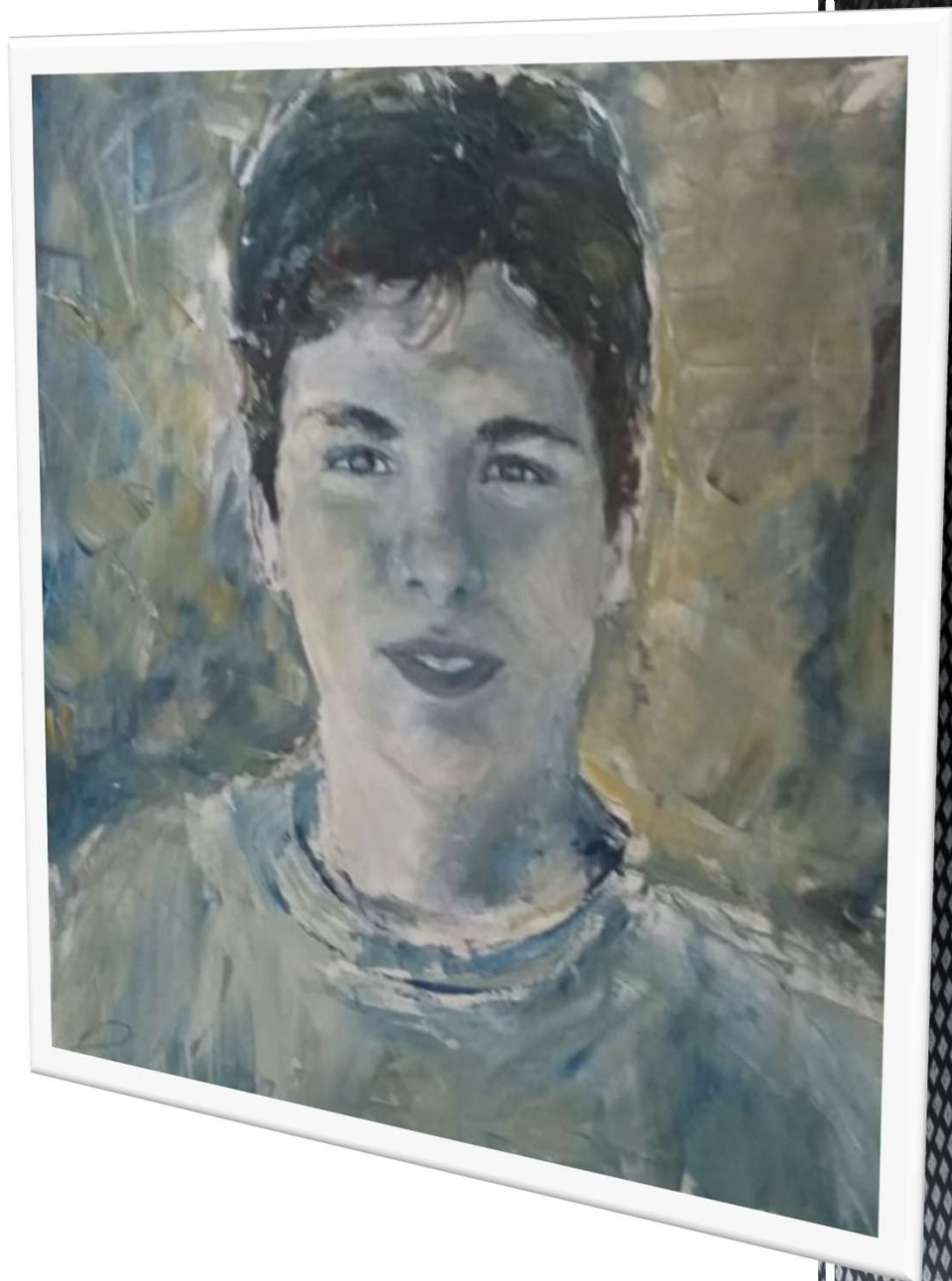
טקס השבעה לאיתי

הכאב הוא לא ביום שאנחנו מתגעגעים
ליקירינו שהיו ואינם,
הכאב האמיתי הוא לחיות בלעדיהם,
כשהנוכחות שלהם מתקיימת רק בראש

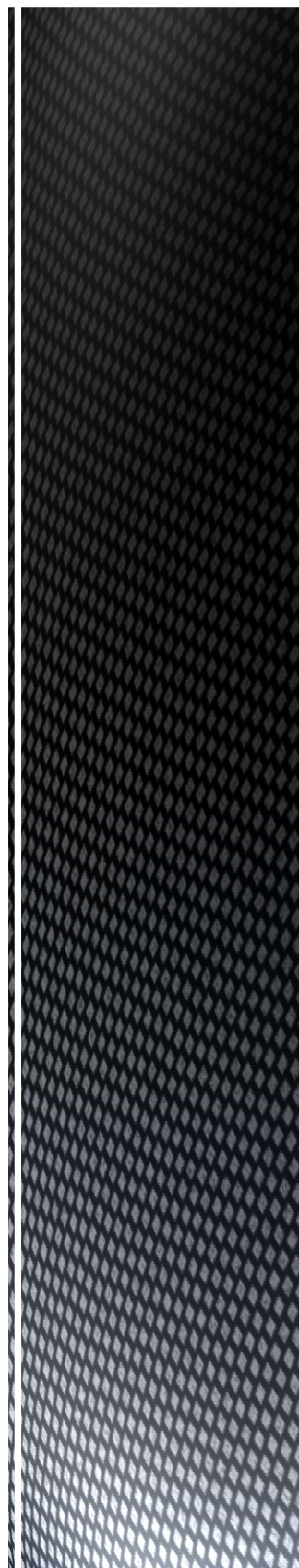

איתי יקירנו, אוהבים ומתגעגעים עד בלי סוף

דיוקן של איתי ז"ל שצוייר ע"י בת דודתו

**מכתבים והספדים שנכתבו לאיתי
לאורך השנים
מהמשפחה והחברים**

לאיתי ילד שתקן שלי

כשנולדת אמרו לאמך בטעות שיש לך רשרוש בלב, כשבאתי בפעם הראשונה לראותך אמך פרצה בבכי מר. אך עד מהרה, התברר שזו הייתה טעות. מאז חייד התנהלו על מי מנוחות כמו חלום.

היית תינוק יפהפה וחייכן פעוט שלא שבענו מלהסתכל וליהנות מתלתלי הזהב שלך, מהחיוך המשגע, מטוב הלב וטוב השכל. כל כך היינו מאושרים אתך.

צמחת אט אט, הולך בעקבות אחיך הגדול - אריאל. צמד חמד משגע הייתם. איזו אהבה והבנה שרתה ביניכם (אריאל סיפר לי אתמול כי באותו יום שנהרגת הוא נסע לפטרול, חשב עליך וכל כך התגעגע ורצה לחבק אותך). אבל תמיד היית שונה ואחר.

כשהבאת את תעודת הסיום של כיתה ג', הייתה זו תעודה מצוינת כפי שהיו התעודות במשך כל השנים, אך היה בה משפט של מורתך שולי, שליווה אותך כל חיים הקצרים: "איתי משכין שלום בין חבריו ונותן מפיתו לאחרים, אשרי שזכיתי לתלמיד כזה". אז טרם הבנו למה מצאה מורתך לציין תכונות אלו. עם השנים, כאשר גדלת, ראינו כיצד חבריך מתייחסים אליך בכבוד, כיצד קיבלו את מילתך ופסיקתך, הבנו כמה צדקה. עתה כאשר מפקדך הישיר עמנואל אמר לנו: לאיתי הייתה רק חולשה אחת – הוא היה טוב מדי, תמיד התנדב לעזור – הבנו כמה כבר בכתה א' בלטת בתכונותיך הבסיסיות.

ללימודים תמיד התייחסת ברצינות, אך יותר מכל אהבת את השפה הערבית. בכיתה ד' חזרת הביתה כולך גאה כאשר סיפרת שנמנית ל"מזכיר המורה לערבית". איזו אושר נמלאת. כאילו גורלך נקבע כבר אז – אתה והערבית. אתה והמודיעין. יותר מכל שרתה אהבה בינך לבין השפה הערבית. קראת עיתונים וספרים ערבים ובנית בקפדנות מילון של מילים חדשות.

לכן ברור היה כי תבחר בערבית כאחד מהיעדים לחמש יחידות בבגרות. לפני הצבא נסעת עם כיתת דוברי הערבית בלידה לטיול במצרים. כששבת ירדת מהאוטובוס ובחיוך מבויש הצגת את אהבתך הראשונה יפעת, אהבה שנבטה דווקא מכל המקומות ב"הילטון" קהיר. ממש מזרחן מהסרטים.

כאשר גויסת, היה ברור שתלך למודיעין. בטירונות הופתענו לשמוע ששימשת כחניך תורן כל משך הקורס. דבר יוצא דופן למדי, וזאת על דעת מפקדיך וחבריך.

כאשר הוצבת ליחידתך המובחרת במודיעין, לא היה קץ לאושרך,
 כל כך היית גאה שבחרו בך ובאהובה מכולם.
 לא ידענו ועד היום אנו לא יודעים מה עשית. אך ידענו שעשית
 דברים חשובים, עלומים, שהשתיקה יפה להם.
 אולי לא ידענו, אך תמיד הרגשנו אותך.
 על אף שהיית מופנם וסגור בשיחות הבוקר הקצרות שהיו לנו
 בדרך לתחנה המרכזית, ידעתי עד כמה קשה לך ההתמודדות
 ביחידה וכמה חששת שלא תוכל להגיע לרמתם.
 גם לאחר שעברת מבדקי קצונה בציונים כה גבוהים, לא גבה ליבך
 ובעצם עוד בימים האחרונים התלבטת האם אתה אכן ראוי להיות
 קצין ביחידה המובחרת.
 אתמול סיפרו לי מפקדיך שהחליטו להקדים את הליכתך לקורס
 הקצינים באפריל הקרוב כדי שתוכל לשוב ולשמש כקצין
 ביחידה.
 כינויים רבים היו לך אך יותר מכל אהבת את כינוי הילדות
 "בבילה". אני אהבתי לכנות אותך "איתי קשישא" כהערכת
 לחוכמת זקנים שניחנת בה מילדות, כשר ההתבוננות שלך ועומק
 ההסתכלות והיושר שלך הפתיע אותי שוב ושוב.
 לא הופתעתי שבשנה האחרונה הבעת רצון להיות פסיכולוג
 ואפילו חלמת עם חבריך בועז ספק בצחוק ספק ברצינות לפתוח
 קליניקה משותפת. לא זכית לכך.
 שלום לך "בבילה" בן יקר ואהוב.
 תודה על שהיית עמנו תשע עשרה שנים נפלאות, מלאות אושר
 וגאווה. שנים של כייף וביחד.
 שלום מאימא אהובה שנפרדת ממך בדרכה כפי שאתה מכיר
 אותה בים של דמעות מלאות רגש ששום הספד שבעולם לא יוכל
 להם, מאריאל הג'וזון שעל אף הכאב מנסה לעודד את כולנו,
 מחמוטל הנסיכה, מנוצ'קה הבובה אחיותיך הצעירות שכה
 קשורות אליך.
 מסבא אליעזר, מסבתא עטרה, מירה וגדי, אביטל ואביגיל,
 ומתמר הנמצאת בדרכה ארצה.
 וממני אביך שכל כך הרבה דברים נותרו לנו עוד לדבר עליהם.
 שלום שלום לך גורי קטני

בלעדיך

חלפו שמונה שנים מאז שהלכת מאיתנו.
שמונה שנים והחיים ממשיכים אך אנחנו כבר לא אותם אנשים.
כאשר יום האזכרה מגיע הכל נפתח והלב ממשיך לדמם.
עוברים הימים חולפות השנים אך הגעגועים רק מתעצמים.
אנו זוכרים ואוהבים אבל מאומה לא קורה כל מה שיש, הוא כל
מה שאין, הצליל שאיננו,
הניגון שאבד.

שאלנו עצמנו הרבה פעמים כיצד אפשר לשחק ולהעמיד פנים.
כאילו כולנו הפכנו לשחקני במה.
מגייסים את הכוחות ופועלים בכל החזיתות.
לעיתים אף הולכים לחגיגות ושמחות אך בלב נוצרים את כל
הרגשות.

איש לא לימד אותנו להיות הורים שכולים וודאי גם לא אחים
שכולים. החיים כאילו מלמדים, אך לעולם לא מצליחים.

בימים אלו של זיכרון אנו גם מתפרקים על זיכרונות נעימים.
זוכרים שהיית כזה קטן ומתוק זהוב תלתלים עם עיניים טובות
ותכולות.

כאשר היינו משפחה שלמה עם כל הילדים מטיילים בגליל,
בסיני או בצוק הארבל.
איתי ואריאל, חמוטל ונועה, אמא ואני, שחיה בכנרת שכשוך
במימיו הקרים של הדן, עושים על האש במפרץ אמנון בכנרת.

חוזרים הביתה צפופים ישובים כולכם ב"סבתא וריאנט"
הקשישה לעיתים היא עישנה ולעיתים התפנצ'רה, אך אתם
תמיד יחדיו צוחקים מלאי שמחה וחדווה.

או במלחמת המפרץ בחדר האטום אתה ואריאל לוקחים את
המצב בקלילות, מרגיעים את האחיות הקטנות ואותנו מ"נחש של
צפע" או מזעקות של פתע.

אתה כל-כך צעיר אבל באיזה רוגע אוחז את הבנות ומניח את ראשך על אריאל. כך גם עולים זיכרונות טובים בעת שהותך בצבא. מהקורס המיוחד ומהסיפוק בהיותך ביחידת המודיעין שלך.

בימים אלו מטבע הדברים תמיד חושבים מה יכולת להיות אילו היה מתאפשר לך רק לחיות.

האם היית קצין העוסק בפרשיות עלומות או כבר אחרי השחרור מעופף במזרח בגואה או רוקד בלהט בקרנבל בריו או מעפיל בטרק בהרי האנדים כל האופציות היו פתוחות ועתה כולן נשארו סגורות. או שעכשיו כבר היית אחרי הכל לומד מזרחנות, פסיכולוגיה או רפואה. או שמא כבר היית נישא והיית אבא לתפארת עם כל כישרונך לשמח פעוטים וילדים.

מדי פעם לעצמי אני חושב כל הילדים בלי עין רעה מוצלחים וטובים ואלינו להורים קשורים ודואגים ומסורים, הכל כאילו הולך למישרין. אבל בכל צעד עושים, בכל אירוע שחוגגים מהול הצער כי בלעדייך הכל לא שלם. מין חסר קבוע, מין חור שחור בלב הממאן להתמלא.

מאז נפלת בני יקירי לי אין תשובה מדוע ולמה לקחו את ילדי, את אור חיי, חלק מנשמת.

אילו רק יכולתי להצמיח לי כנפיים הייתי עף לשמיים לחפש אותך בין המלאכים לראות שם את החיוך המשגע, את עיניך החכמות, לשמוע את ההומור הדק.

אילו ניתן לי רק עוד פעם לשמוע את הצחוק המתגלגל, רק עוד פעם להביט במבטך, רק עוד פעם לחוש בנוכחותך.

כנראה זה כבר לא יקרה ואנו נחיה בלעדייך יום אחרי יום כאשר לצד היש יהיה תמיד האין.

מין חיים בלתי אפשריים אבל חיים ואולי בעתיד יוולד הנכד זהוב התלתלים ועם עיניים של

תכלת וכולנו ניזכר בימים של פעם כאשר היינו כולנו יחד

שלך

אבא

איתי אחי,

השארת אותי לבד, 14 שנה לבד.

הזיכרון כבר לא אותו זיכרון. אתה מתרחק ממני וזה גורם לתחושת חוסר אונים. אבל הלב לא שוכח, רק המח. החלל הוא אותו חלל.

19 שנה של חיים משותפים, של חיים סימביוטיים. אין אריאל בלי איתי ואין איתי בלי אריאל. עד שנהרגת לא ידעתי מה זה לגור בחדר לבד. כבר 14 שנה אני יודע וזה לא משהו.

לפני שנתיים חמוטל אחותנו הקטנה דיברה באזכרה ברגישות גדולה ואמרה שאריאל עדיין מסתובב ומחפש משהו, היא צדקה, אני מחפש משהו שאיבדתי, מין תחליף לאח הכמו תאום שלי.

יש לי שבירי זיכרון מהילדות איתך, אני נעזר הרבה בתמונות ווידאו. אתמול בלילה ראיתי וידאו מהיוםולדת 70 של סבתא, אנחנו יושבים שם נינוחים, מחובקים, צוחקים.

בא לי שזה ימשיך, בא לי לחזור אחורה ולנסוע איתך לטיול אחרי הצבא. אני כל הזמן מדמיין אותך עם קוקו. מדמיין אותך בהרבה סיטואציות בחיים שלי, כשרע לי, כשטוב לי, כשאני מגשים חלום, בצימר עם אשתך ואשתי, ארבעתנו. עם הילדים שלך, עם הילדים שלי, בני דודים שלא מפסיקים לשחק ולצחוק. ואני אוהב את הילדים שלך כמו את הילדים שלי.

לפני חודש בסדנת התיאטרון שלי הייתי צריך לשחק אותך מדבר עלי. להיכנס לראש שלך ולחשוב מה אתה חושב עלי ועלינו. בכיתי, פרצתי בבכי ללא הפסקה כמו שלא קרה לי הרבה שנים. זה היה טוב כי הרגשתי בעוצמה, הייתי עצוב אבל הרגשתי בעוצמה. שיחררתי כמו שהרבה זמן לא שיחררתי.

יותר מזה אין לי מושג, אין לי מושג איך מתמודדים עם מוות של אחי הקטן האהוב, הכמו תאום. עד היום לא הצלחתי להבין. אני רק רוצה לבכות שוב כדי להרגיש את הגעגועים אליך בעוצמה חזקה, אחיך הגדול אריאל.

אין מה לומר - איתי יקר דברים לזכרו

חלפו ארבע עשרה שנה ואני עומד מול הקבר וכבר אין לי כמעט מה לומר.
בליבי מהומה ובלאגן, מנסה לעכל אך ללב אין מרפא...
עבורי היית סמל הטוב, היופי והחוכמה.
אך הנה אני עומד מול הקבר ואיני מבין איך קרה השבר?
איך נחת האסון והפך את ליבנו לשיממון.

לא שומעים יותר את הצחוקים שהיינו מזהים מרחוק. לא רואים את העיניים שהיו
זוהרות בכחול והחיוך שובה הלב כמה חסר.

אומרים שיצאת למסע, מסע ארוך אל תוך החושך. אומרים שחזרת מהיכן שבאת,
שגמרת את התיקון - התיקון שלמענו באת, אך לנו אין תיקון אולי מלבד הזכרון הענוג
ודמותך שטבועה עמוק בנשמה. זוהי הדמות שצומחת בתוכנו ומאפשרת לנו לחוש
שאתה עדיין חלק מהמשפחה.
היית בקושי בן עשרים, כל העולם לפניך.
בקושי הספקת לדעת אשה, לתור ארצות להתנסות בחוויות - כי היית בקושי בן עשרים.
נחשפת לסודותיה הכמוסים של המדינה - על אף שהיית בקושי בן עשרים.
הספקת להכיר רק חלקים של הלבנט - על אף שכל כולו סקרן אותך כל כך
כי היית בקושי בן עשרים.

היו לך חלומות כה רבים, שאיפות ומאווים, אך הספקת רק מעט - כי היית בקושי בן
עשרים.
כל העולם ניצב לפניך, רק היית צריך לקטוף את הפירות האסורים והמותרים.
אבל היום העולם כולו מאחוריך, אילו רק היה ניתן לי לראותך בקמצוץ של רגע בפסיק
של שניה.
כי אצלי כבתה הלהבה ונשארה רק הגחלת. תקועה בליבי כאותה מאכלת.

גם כאשר אהיה בא בימים, אבא לאחיד וסב לנכדים,
תמיד אבקש ניחומים על כך שנשארת איתי שלי - בקושי בן עשרים
שוכן במרומים, בין כוכבים ומלאכים.

מחר יעלה שחר חדש, חג פורים חדש.
יום חדש יתחיל, יש מי שיעלוז וישמח אפילו יצחק.
אך יש מי שיתייסר ויתאבל, הערב ירד ועימו המאזן יעשה
יש מי שעם העתיד יפנטז ויש מי שהמאזן כבר תם ונשלם.

אך אולי אצלנו זה קצת אחרת, כי אתה מעין נוכח-נפקד,
נפקד בגוף אך נוכח ברוח עם החיוך הענוג והמבט החכם,
תמיד מלווה אותנו מעל
כי היית מיוחד בחיידך
ונשארת מיוחד במותך

יהי זכרך ברוך
אבא

איתי יקר

אובדן של ילד בעבור הוריו שונה מאובדן בן זוג או קרוב מבוגר אחר המייצג את העבר. אובדן ילד הוא אובדנו של העתיד, אף שהאובדן מתייחס לאירוע שקרה בעבר, משהו חשוב. שהיה ואיננו עוד יש לו השלכות לעתיד.

דימוי העתיד ללא האדם שאבד לצד הבדידות, הצער, הכאב, הריקנות והנטישה הם מהות האבל. למידה שבה האובדן קשור לעבר, לעתיד או להווה, יש לא רק חשיבות תיאורטית. אלא גם השלכות על ההתמודדות האישית ועל ההתערבות הטיפולית.

הילדים נכנסים לחיי ההורים כאשר הם מבוגרים, וההורים מצפים שיהיו חלק מחייהם עד יום מותם. הורים שכולים שאיבדו ילד בוגר נמצאים באמצע מעגל החיים, תקופה שבה מתרחשים שינויים בתפקידי חיים ובתחומים שונים. הילדים הבוגרים עוזבים את הבית, ובמקום העבודה ובקריירה המקצועית הם מתקרבים להשגת מטרותיהם.

בדרך כלל, אדם במשבר תופס את העבר כזמן אידיאלי, ואילו היה ביכולתו היה מחזיר את הגלגל לאחור. בהווה, מתרחשים קטיעה, נתק ושיבושים. ההורים חיים בתחושה של אני לא אותו אדם כפי שהייתי. לעיתים הם נאחזים בעבר ואינם מרפים, מה שמכשיל את יכולתם להתמודד עם העתיד. בזמן משבר העתיד מתקצר, נחוה לכל היותר כיום הבא, ולעיתים אף בזמן מאיים, רווי קשיים, שאין לאדם די כוחות להתמודד עימם.

זווית ראייה שונה - מחקרים מצביעים על כך ששכול ואבל מובילים גם לצמיחה אישית. ולהעמקת המשמעות בחיים. במחקרים שבדקו כיצד אנשים לאחר טראומה תופסים את הרווח האיש מהתמודדות עם הטראומה ולאחריה, היו שדיווחו על שוני חיובי בתפיסת העצמי שלהם כתוצאה מהמאבק במצב וביגון. נטייה זו נמצאה בעיקר כשההורים קיבלו תמיכה חברתית. בתנאים כאלו ההתמודדות עם מות ילדם הביאה לתחושה של צמיחה והסתגלות חיובית. הצמיחה או ההשתנות היא שינוי חיובי שהאדם חווה. בעקבות אירוע.

טראומטי יש אנשים שאינם חווים כלל צמיחה פוסט טראומטית ומדווחים כי לא השתנו כלל בעקבות האובדן.

משמעות של אובדן ילד

התחושה הרווחת היא כי אובדן ילד הוא אחד האובדנים הקשים ביותר והיא מזוהה עם קושי וכאב מתמשכים כמעט למשך כל חייו של ההורה. יחסי הורה-ילד מאופיינים בדינאמיקה ייחודית. הורים משקיעים בילדיהם את תקוותיהם, את חלומותיהם ואת ציפיותיהם מהחיים.

אהבה וקשר של הורים לילדיהם כורכים עימם הבטחה לאחריות הדדית מבחינת ההורים. הילדים הם הטעם לחיים. ההורות כהליך נפשי מסתיימת עם מותו של ההורה עצמו, הורה תמיד נשאר הורה אוהב, דואג, מצפה ומלווה את ילדיו לחיים עצמאיים. כאשר ילד.

מת, ההורה חווה אובדן בלתי ניתן לתיקון שמקורו בכך שהילד הוא המשך עצמיותו. הוא מתמודד לא רק עם אובדן הילד אלא גם עם אובדן חלק מהעצמי שלו ועם תחושה של כישלון במילוי תפקידו כהורה.

ילדים מגלמים בעבור הוריהם מגוון משמעויות מבחינה גנטית, חברתית ופסיכולוגית. הם אלה שנועדו להגן על ההורים ולאהוב אותם, והם מהווים הזדמנות עבור ההורים להשאיר את חותמם על העולם. המוות מכה בהורים לא רק באובדן החיים והגעגועים לילד, באובדן התקווה והאמונה בעולם, אלא גם ברמה פנימית עמוקה בבסיס כל קיומם. לאחר האובדן, ההורים מחפשים משמעות לאובדן ילדם, מנסים לחיות את עולמם החדש, ללמוד כיצד להיות הם עצמם בדרך שתיתן לחיים משמעות ותאפשר להם להשקיע את עצמם במשימות ובמערכות יחסים, אך גם אז הם מדווחים על כאב שאי אפשר לשאתו ולרפאו.

אובדן הוא אחד מאירועי החיים שגורמים לשינוי אצל שכולים, והוא עשוי לגרום מצד אחד לדרדור במצב השכולים, ומצד שני לחוויה המעודדת צמיחה. תחושת הפגיעות עשויה לחדד את תחושת ערך החיים, שליטה בחיים, ואף מציאת ייעוד בחיים בעקבות המאבק וההתמודדות עם המשבר. הורים שכולים שאיבדו ילד בתאונת דרכים ותיארו חוויות כגון "אני לא אותו אדם שהייתי לפני האובדן", 95% מהם דיווחו על שינוי משמעותי בעצמי הגלובלי. יש לציין כי בעבור חלק מהאלמנות ובעבור ההורים השכולים המושג "השתנות העצמי" התאים יותר מהמושג "צמיחה לאחר אובדן".

תפיסת ההשתנות והצמיחה של הורים שכולים
ההורים דיווחו על מידה רבה של השתנות בתפיסת העצמי בכללותו, כלומר הם תופסים עצמם כמי שהשתנו באופן גלובלי משהיו לפני האובדן - אני אדם יותר טוב, אדם יותר כואב, אני רואה טעם לחיים, חסר אונים, אני מכריחה את עצמי לחיות, אני מבחינה בין עיקר לטפל, שמה דברים בפרופורציה. דווקא הורים שדיווחו על שינוי לטובה ביכולת לחוות חמלה כלפי האחר, לחוש קירבה לאחרים ולהשקיע מאמצים בקשרים עם בני זוג והמשפחה דיווחו גם על קשיי תפקוד ובעיות שינה, ירידה בתיאבון, חרדה.

חוויות השתנות לטובה
אני יותר רגיש לזולת, רגיש לעצמי, קשוב, ותרן, מדבר על רגשותיי, מתייעץ באחרים, בוכה, עצוב ומתגעגע, יותר אנושי, חומל ומרחם, אני פחות כעסן, ציני וביקורתי. שיניתי את סדר העדיפויות שלי בחיים, שיניתי תחום ומקצוע ואני ממשיך לתת חופש לבנותיי, מאמין בהן וסומך עליהן. רוב ההורים השכולים שהשתתפו במחקר הביעו סלידה מהאפשרות שמהו טוב היה יכול לצמוח מאובדן ילדם, ואף התקשו לשקול כזאת אפשרות או לדווח עליה.

איתי שלנו, אחרי עשרים וארבע שנים, רציתי להתחלק איתך ולספר לך מה עשה לנו מותך ולכתך מאיתנו. על כולם מוסכם כי אובדנו של ילד שונה מאוד מכל אובדן אחר, לגבינו, האובדן שלך במידה רבה מבטא את אובדנו של העתיד. לכאורה, לכתך מתייחס למשהו שקרה בעבר, משהו הכי חשוב שהיה ואיננו עוד, לצד הצער, הכאב והבדידות.

אתה היית דמות מאוד משמעותית בחיינו. כשהיית עימנו היית ילד חכם מאוד, טוב לב, רגיש, חייכן ומלא הומור דק. אני זוכר את השיחות איתך כשהיינו נוסעים לתחנה המרכזית, תמיד התפעלתי מתבונתך העמוקה. כבר אז חשבתי איזה כיף שתהיה חלק מחיינו כאשר נהיה מבוגרים - כמה אפשר להתייעץ ולהישען עליך. כשהלכת מאתנו, היינו ממש באמצע החיים, בתקופה שהייתה מאוד משמעותית בחיינו, תקופה שהיינו במובנים מסוימים בשיא חיינו ובצד השיא התחלנו לראות אותך ואת אריאל מתבגרים והופכים לאנשים בוגרים, שבצד היותכם ילדים שלנו, ותמיד תישארו כך, הפכתם לשותפים (את שותפותיכם בגידול אחיותיכם חווינו מזמן).

מאז ועד היום, אנו תופסים את העבר כתקופה אידיאלית (בסלון שלנו ניצבת תמונה של כל המשפחה בשלג, שאולי הכי מבטאת את האושר המשפחתי שחווינו כאשר היית בחיים).

לעיתים מתגלגלת במוחנו ההרגשה שלו רק היה ניתן להחזיר את הגלגל אחורה...

בתחילת הדרך וגם עתה, אנו חיים בתחושה שאנחנו איננו אותם בני אדם כפי שהיינו, אנו ממשיכים בחיינו, לעיתים נהנים ואפילו צוחקים, אך איננו חשים שאנו אותם בני אדם שהיינו: אנו הורים שהולכים תמיד עם חור שחור וגדול בלב שכל שנוקפות השנים הולך וגדל מן הסתם עד שנלך גם אנו לעולמנו.

אבל גם במצב האבל התמידי הזה, האובדן שלך גם הוביל ומוביל לצמיחה ולהעמקת המשמעות בחיינו. ההתמודדות הבלתי פוסקת עם העובדה שאינך קיים פיזית עבורנו והתוצאה של המאבק בעצב המתמשך וביגון העמוק בצד התמיכה שאנו קיבלנו מהמשפחה הקטנה והמורחבת שלנו ומהחברים, הביאה גם לתחושה של צמיחה והסתגלות חיובית.

נכון שהיום חלומותינו ביחס אליך נגחו. חלמנו יחד איתך שאולי תהיה רופא, פסיכולוג, איש מוסד או נגן קלרינט המנגן מוסיקה יהודית, חלמנו שתתחתן עם מי שתבחר כאחת, ולא זכינו, ולא נזכה לכך.

על אף שראינו אותך משרת בצבא והופך לאדם בוגר ועצמאי, לא נממש את חלומותינו ביחס אליך. מותך היווה אובדן בלתי ניתן לתיקון, שהרי זה לא רק אובדן הפיזי והנפשי אלא לכתך מהווה עבורנו אובדן חלק מהעצמי שלנו עם תחושה של כישלון במילוי תפקידנו כהורים. אתה ואחיד מגלמים עבורנו משמעויות רבות, ובין השאר אתה היית עבורנו הזדמנות להשאיר את חותמנו בעולם בצורות שונות. המוות שלך והגעגועים האינסופיים אליך סתמו את הגולל על התקווה והאמונה בבסיס כל קיומנו.

אנחנו כמו הורים שכולים אחרים מחפשים משמעות לאובדן, ניסינו ללמוד להיות עצמנו בדרך שתיתן לחיים משמעות ותאפשר לנו להשקיע את עצמנו במשימות ובמערכות יחסים חדשות.

האובדן מחדד את תחושת ערך החיים מצד אחד וחיפוש עתיד חדש או נוסף בחיים כחלק מהתמודדות עם השבר.

נדמה לי כי האובדן חידד אצלנו והגביר את יכולתנו לחוות חמלה כלפי אחרים, לחושי קירבה לאחרים ולהיות יותר קשובים ורגישים לסבלם של אחרים, וכמובן, להשקיע עוד ועוד בחיזוק המשפחה הקטנה והמורחבת שלנו שהפכה עבורנו העיקר ומקור הכוח העיקרי, רגישים יותר לזולת, מבטאים את רגשותינו, מתייעצים עם אחרים, עצובים ומתגעגעים יותר ויותר, אנשים פחות כעסניים, ציניים וביקורתיים.

באורח פלא, אנו מרגישים שאתה מלווה אותנו בכל דרכינו, לכאורה היית בן 19 בסך הכולל בלכתך, והיום היינו אמורים לחגוג לך בחורף זה 43 שנה, אך מסתבר שאתה כל הזמן עימנו. מעבר לעובדה שתמונותיך ניבטות אלינו מכל פינה בבית, מכל תקופות חיידך, הרי דמותך ואישיותך תמיד עימנו. אתה זוכר שכיניתי אותך "איתי קשישא" כהערכה על חוכמת הזקנים שניחנת בה.

ערב פורים.

אביגיל ואני מחופשות, מסתובבות בבית. בחדר של סבתא עטרה התכנית 'ערב חדש' משודרת בטלוויזיה. צלצול טלפון. אבא שלך. סבתא צועקת לאמא. הרבה שנים אחרי הייתי חוזרת בראש שלי על הרגע הזה שנשמעו המילים איתי נהרג. אמא אמרה שנהרגת. אני זוכרת את הפנים שלה. את המקום המדויק שעמדתי בו בבית. ויותר מהכל, את ההבנה שלי ששום דבר לא יהיה יותר אותו הדבר.

מכאן כבר הכל רץ. אבא ישב בסלון בוכה. סבתא עטרה אמרה שהיא לא תלך יותר על שתי הרגליים. אותנו שמו אצל יהודית ושלוש.

למחרת נסענו אליכם הביתה. הדבר הראשון שאני זוכרת ושהולך איתי עד היום זה איך חמוטלי היתה מוטרדת מזה שהילדים שלה לא יכירו אותך. ואני מסתכלת על אחינועם הקטנה ויודעת שדמותך כל כך חצובה באמא שלה, ומרגישה שהיא בכל זאת מכירה.

בשבעה שלך היו המוני אנשים כל הזמן. חברות של חמוטלי ונעה'לה באו מבית הספר. חברים שלך. חברים של ההורים שלך. ואנחנו, חבורת ילדות קטנות שהכל היה נורא גדול עלינו. אולי בעצם גדול על כולם.

את השבוע הזה אני זוכרת בהמון רגשות מעורבים. בימים היינו בוכים כל הזמן, בלילות יושבים עם החברים שלך וצוחקים. רגעים כאלה שהרגשתי שאתה כמעט נוכח. כולנו נאחזנו בהם, בלהרגיש אותך קרוב. ושנאנו לקום בבוקר.

כשהיינו עולים אליך לקבר מדי שנה, כמו סכין חדה שמפלחת את הלב ראינו את החברים שלך גדלים. בתור ילדה קטנה שהסתכלה עליהם מלמטה, לא הצלחתי לתפוס איך העולם ממשיך בשלו כשאתה איננו. הם השתחררו מהצבא, נסעו לטייל, יצאו, נפרדו, התחתנו. וכל שנה עמדו איתנו ליד הקבר הדומם שלך. זה שאבא שלך דאג תמיד לטפח. זה שבו תנועת החיים נעצרה.

במשפחות שכולות יום הזכרון בלוח השנה הוא יום תמידי, אבל ההורים שלך היו בשבילי תמיד סמל של בחירה בחיים. ואיתם אריאלי, חמוטלי ונעה'לה. אומרים שהזמן מרפא הכל, אבל הזמן לא מרפא שום דבר ולא הופך אותך לחסר פחות. להיפך. בהתחלה הזכרון שלך היה כל כך מוחשי וככל שעברו השנים מצאתי את עצמי עוצמת עיניים חזק חזק כדי לראות אותך מול עיני. להיזכר שוב איך ישבת עם אביגיל כשהיתה בכיתה א' במטבח וניחשת את כל השמות של כל הילדות שהיו איתה בכיתה. או איך כשהייתי רואה טישו עם דם בפח, הייתי יודעת שהוא שלך. איך כתבת לי את הזכרון הראשון שכתבו לי בספר זכרונות.

את הכסא הריק שלך היית ממלאת בדמיונות. איפה היית היום אם היית. ומה היית אומר. ולאיזה גבר היית הופך להיות. מה היית לומד. איך היו נראים הילדים שלך. ואיך התמונה החסרה שלנו בתור משפחה היתה מתמלאת.

אני מתגעגעת אליך געגוע שאין לו מילים. געגוע מורכב בצורת תהום שנפערה בתוך כולנו עשרים שנה. וגם געגוע פשוט של חיוך. של מי שהיית ונטמעת בי, ילדה בכיתה ה'. געגוע לעולם שבו לא קוברים ילדים בני 19 באדמה.

אני מרגישה שלמרות שכולנו מתהלכים בעולם כשאיבר אחד שלנו חסר, כל אחד מאיתנו מתכתב איתך בדרכו שלו. וכולנו נושאים אותך על צו ליבנו.

אוהבת אותך.

אביטל.

"אם תצמיד את אוזנך לקונכיה, תוכל לשמוע בה את כל מה שהיה מתרומם מן המצולות וקם שוב לתחיה-

את הרוח על המים, ושחפים חגים מעל המים
ואת נצח השמיים והקצף של כל גל

את המלח הצורב, בשוליו של כל כאב
אונייה שמתרחקת והשמש החמה
את זיכרון הים ההוא, שהיא נושאת תמיד עמה

ואם תצמיד את אוזנך ללבו של אדם, תוכל להעיר בו את כל מה שנרדם
את ריח ביתו, ואת נוף ילדותו, את תרמיל געגועיו שהוא סוחב תמיד איתו

צל של חלום, את מי שהיה או שהיה יכולת להיות

וכמו הקונכיה שנפלטה מן הים, ונושאת את מה שהאיר, שהכאיב
כל מה שנדרש כדי להכיר אדם, זה להצמיד את האוזן
ופשוט להקשיב"
(נעם חורב)

לאיתי

הבן דוד שזכיתי להכיר רק בסיפורים. למרות שלא הכרנו,
ולמרות תחושת האכזבה שמציפה בכל פעם שאני מגלה עוד חלק בפאזל שחסר, ולמרות
שהצביטה שבלב עדיין נשארת, מאז ומתמיד- יש לך חלק משמעותי בחיים שלי.
מגיל קטן מאוד אני זוכרת את עצמי מתעקשת לעלות לבקר אותך.
ומספרת לכולם שאני לא אחגוג את פורים לפני שאעבור קודם כל אצלך.
הגיעה אליך אבן זהב? אותה אחת שנשלחה אליך גם בשנה שעברה, זוכר? זאת הייתי
אני...

הבת דודה הקטנה שכל כך רוצה להכיר אותך מקרוב, ומדמינת אותך בדיוק כמו
שמספרים... עם עיני התכלת הגדולות, הבלורית הזהובה, אצילות הלב והשקט הפנימי
שרועם החוצה.

ואני מחכה שתלמד אותי קצת מילים בערבית, שתרים גם אותי על הכתפיים, ושאלוי
נחלוק ביחד חוויות על מטופלים בקליניקה (אני לא מיוחדת כל כך במשפחה כמו
ששמת לב... 😊)

איתי, בלי להכיר אותך, גם אני מרגישה שאתה חסר. בעצב, בשמחה, בארוחות חג
משפחתיות וגם סתם כשבאים אליכם הביתה לבקר והתמונות שלך מהדהדות ומדברות
אליי מן הקירות.

וגם אצלנו בבית אתה נוכח, שובה את ליבם של כל מי שנכנס אלינו למטבח ונפעם לדעת
וואו, מי זה יפה התואר שבתמונה? ואני גאה להגיד תכירו- זה איתי, והוא הבן דוד
שלי!

נכון, פיזית הוא לא כאן, אבל לעד הוא ימשיך להיות איתנו בלב. תמיד.

ואני הבת דודה הקטנה אמשיך להצמיד את הקונכיה, להיזכר בך מתוך אוניית
הזיכרונות שממשיכה לנוע במצולות ולגלות עוד קצת ועוד לשמוע מי חלמת להיות
מה רצית לעשות ועל מה שכן הספקת לחוות.

ואני בטוחה שעד שתחזור אני אמשיך להתגעגע...

תהילה

איתי אחייני האהוב

כמה צמאה וכמהה אני לפגוש בך שוב כאן בין החיים.
איתי שלי אחייני האהוב, בנם של אחותי יוספה וגיסי מומו היקרים.
כמה הייתי נותנת כדי לפגוש את החיוך הקסום הזה מאוזן לאוזן, ועיני התכלת עם
המבט העמוק והצלול הזה כמו הים.
כאב אובדנך הצורם כמו פצע פתוח, פצע את הוריד, אחיך וכל המשפחה. כמה הייתי
נותנת לחבק, לחבק ולחבק אותך שוב.

נזכרת באותו יום מואר ומיוחד, היום בו הגעת לאוויר העולם. כבר אז תינוק בלונדיני עם
עיני תכלת צמאות וסקרניות לדעת. גדלת כמעט כמו אח תאום של אחיך הבחור אריאל,
ולמרות שהייתם כאחד וכולם כינו אתכם "אריאל ואיתי", הייתם שונים ובעלי זהות
אינדיבידואלית.

היית ילד חרוץ ושקדן, חכמה, בעל חוש הומור ואהבת האדם. אהבת לעזור, היית בן
נאמן ואהוב על הוריד, אח לתפארת. כשנולדו אחיותיך, תמיד היית מתגייס לעזור להן
ולייעץ. וכמובן היית אהוב מאוד על בנות הדודות שלך, אביטל ואביגיל.
גילית נאמנות נדירה לחבריך, בעל חוש צדק ויושרה נדירים, שומר סוד. לא בכדי
התגייסת לחיל המודיעין ועסקת בתפקידים סודיים.
זיכרונות צפים משיחותנו האחרונות על חלומותיך להיות פסיכולוג קליני ולפתוח
מרפאה יחד עם תומר החבר הטוב שלך.

איתי שלנו,
היית רגיש, נדיב, עמוק ואכפתי ביחסך למשפחה ולחברים. סבתא עטרה ז"ל כל כך
אהבה אותך, והשבר הגדול בחיים היה כשהתבשרה על שאיבדה אותך.
לא נשכח את אותו יום נוראי, תענית אסתר, אביטל ואביגיל מחופשות, עמדנו לצאת
לקריאת המגילה. ואז הודיעו שנהרגת. מאז, פורים הוא לא חג שמח במלואו עבורנו, חג
מהול בעצבות עמוקה.
ומאז, עברו כבר יותר מ-20 שנה וכמו אתמול אני יכולה לראות אותך לבוש מדים, עלם
חמודות יפיפה עומד בפתח.
והחיים כאילו ממשיכים, והוריד המקסימים מלאים וממלאים את כולם בתעצומות
הנפש שלהם ובאהבת החיים. המשפחה התרחבה ויש נכדים ונינים לסבתא עטרה.
ואתה נותרת בן 19. אהוב ליבי אחייני היקר.

מתוך על החלומות / חיים גורי
אשר טמנתי- ניצב עלי בחיוכו
אשר כיביתי את נרו- חזר לנגוע
ואין סימן לרחמים, וחלחלה סמוכה
וכה רחוק התחנן מן המרגוע
ראשי. ראשי. כמו מתוך העומק
אני פוקח את חיי אל צל גופם

יהי זכרך ברוך
תמיד תמיד תהיה בתוכי
וחלק בלתי נפרד ממשפחתי
אוהבת לנצח
דודתך מירה

איתי,

עבר הרבה זמן, נדמה שהכל דומה למה שהיה צריך להיות, אבל שהכל יכול היה להיות שלם יותר אם היית כאן. בהתחלה הכאב היה עצום, הזמן עבר ובחלוף השנים הכאב זז למקום אחר, הזכרון נשאר. הכרנו תקופת חיים קצרה, פחות מ 5 שנים, אני כבר בן 44 ולפני 26 שנים זה קרה ועכשיו.. עכשיו עומר הבת שלי שאלה אותי מה קורה ?! סיפרתי שאני כותב מכתב לחבר שלי שאיננו, שנהרג כשהייתי ילד. עומר באה, הסתכלה עם העיניים היפות והמבינות וחיבקה אותי, יש לנו קשר מיוחד ומכל הדברים בעולם שפספסת, אני חושב שזה כל כך חבל שאתה בעצמך לא חווית את ההורות, שלא היית אבא.

ההורים שלך מדהימים, בחרו בחיים, כל מפגש איתם מזיז משהו עמוק בבטן, נפגשים פעמיים בשנה, יש תפילה קטנה שמלווה וברוב המקרים גם ביבי אומר כמה מילים. אתה לא יודע מי זה ואתה גם לא יודע מה זה אינטרנט, אייפון ועד הרבה דברים ששינו את העולם כפי שהכרת כשהיינו קטנים.

מדהים שעברנו שנים אבל הזכרונות איתך חזקים, חדים ומוחשיים, אני שמח שאתה ממשיך ומלווה אותי, לפעמים פחדתי שהזכרון יעבור, אבל אתה קיים, מופיע לעיתים בחלומות, לפעמים במחשבות, כאשר קשה או כשממש מעולה. אני כבר לא פוחד שאשכח, יודע שאתה נמצא איתי ושכך ימשיך. הפעם האחרונה הייתה לפני 3 חודשים, רצתי מרתון ראשון ועלית במחשבות. אני רץ הרבה בשנים האחרונות, אריאל הצטרף לקבוצה והביא את נועה. נועה הקטנה והאלופה רצה 10 קילומטר, איזה יופי, כמה היית גאה בה.

אריאל חבר אמת, עברנו הרבה, היו תקופות טובות, חלמנו ביחד, רבנו חזק ולפני כמה שנים השלמנו והכל חזר להיות כמו פעם. השלמנו הרבה בזכות תומר (שכל כך אהב אותך). יצאנו עם עוד כמה חברים שאתה מכיר לטיול במדבר לחגוג לתומר יומולדת 40. מדבר, שקט, הרים, הליכות, מדורות, שיחות של פעם, שטויות של פעם, עוד קצת זמן עבר אחרי הטיול והשלמנו.

לפעמים אני קורה לאריאל, אחי.. לא סיפרתי לו אבל גם זה מזיז משהו עמוק בבטן ועולה תמונה, אני לרוב נזכר שנסענו יחד, אתה ואני להרודיון לפגוש את אריאל כשהיה בעורב צנחנים. נסענו בדרכי עפר, הגענו לבסיס, אריאל נכנס לאוטו הפיג'ו הידוע, דיברנו, אכלנו, צחקנו, אריאל סיפר מה עובר עליו ואחרי חצי שעה היה צריך לזוז. כאן הזמן נעצר לשתי שניות, תמונה שתלווה אותי לכל החיים, היה כאן רגע, אריאל נתן לך נשיקה על השפתיים, זה היה כל כך מיוחד (בטוח שאמרתי משהו טיפשי), אהבה טהורה, אחים.

כל כך עצוב שאתה לא כאן, רגעים רבים היית צריך להיות כדי שיהיה יותר שלם, תחייד, תבין עם מבט חכם, תספר בדיחה, תצחק מכל הלב, תחבק, תקשיב, תגיד משהו, פשוט תהיה.

היינו חברים טובים, אני שמח שזכיתי להכיר אותך, אוהב ומתגעגע.

ענבר

כל כך הרבה חוויות וזיכרונות יש לי מאיתי.

הזיכרון הקדום ביותר שמלווה אותי אין בו אירוע של ממש, רק אני זוכר אותנו שני ילדים בגן, יוצאים מהבית שלי ומשמאל צמודה דלת ביתך... אנחנו עומדים ומדברים בין שתי הדירות ואז מסתיים הזיכרון.

בהמשך צרובים בי זיכרונות של מפגשים, שיחות, לימודים, משחקים, חופש של מלחמת המפרץ, כדורסל בשישי, ימי שלג, צילום סיטוני וידאו, בילויים, אהבות, סרטים, לימודים, עבודה, צבא... חיים!

הזיכרונות הפכו רחוקים יותר ויותר, אך עדיין אני יכול לשחזר במדויק רבים מהזיכרונות המשותפים ובמיוחד את אותו הטיול בצפון, לפני הצבא, שלקחת את הרכב של ההורים ויחד עם עוד שלושה חברים, יצאנו ל"חוויה" רגע לפני גיוסך, בחורף גשום טיילנו בגליל ובגולן (שהוחלף מחלום לטייל במצרים).

מיום עזיבתך את העולם התחלתי לחפש אותך בין החוויות, לנסות ולמצוא סימנים ממך בכל שעשיתי, דמיינתי שאתה עדיין נוכח ופחדתי לשכוח. השנים חלפו, הזיכרונות השתנו, השאלות גדלו והצורך למלא את החסר העמיק. עם הקמת המשפחה שלי ובעיקר עם לידתם של ילידי, התחלתי לראות אותך בהם וזיהיתי בכל אחד מהם משהו שלקחתי איתי ממך. אני ממשיך לזהות את אותן זיכרונות מדמותך כמעט בכל יום וככל שעובר הזמן אני מצליח לראות יותר ויותר, לזכור ולהיזכר יותר ולשמוח על מה שהצלחנו לחוות יחד.

בשיחתנו האחרונה, ביום רביעי בערב הספקנו להיפרד בלי שהבנתי זאת ממש. הייתה לך מסיבת פורים ביחידה ולא היה ברור אם המסיבה סגורה או שאני יכול להצטרף אליך. ציינת שאתה תודיע לי בערב שתסיים משהו בצבא ובתום השיחה אמרת שאתה מקווה שניפגש מחר...

מאז מצאתי את הדרך שלי לזכור ולשמוח אותך.

היית לי חבר יקר וטוב!

גלעד

איתי היקר,

אבא שלך, מומו, התקשר אלי לפני כשבועיים וביקש שאכתוב לספר שנעשה מטעם יד לבנים. אני היום גר בקריית אונו, יש לי ילדים ואני נשוי, יעל שמה. אתה היית כאן, איתי, כל הזמן. אבל פתאום נזכרתי שלא, ובעצם אני צריך לעדכן אותך אחרי שנים שלא התראינו.

המחשבה שהתרוצצה אצלי הייתה שמומו ביקש, שבטח גם אריאל מצפה. שאני צריך לכתוב עליך. מי אתה? מי אתה היום? מה אתה? אתה איתי איתי, האבא, המקריח דרך אגב, או איתי הילד, ילד כפי שהיינו, איתי שכבר לא איתי המון שנים. אלו המחשבות שמנקרות לי בראש.

החלטתי להיכנס עכשיו למייל בוקס הישן שלי, המייל בוקס של פעם, אחרי שנים. אגב, אני כבר לא זוכר אם לך היה מייל בוקס אצל הספק הזה, או אצל הספק הגדול האחר. מסתבר שמחקו את כל תיבת הדואר, מכיוון שלא נכנסתי למייל הזה מזה שנים, הכל נמחק, מחקו אותנו, נשטף בזרם "החיים".

איתי, יקר, קשה לי לחשוב עליך כעל בחור צעיר, מתבגר, או ילד. בשבילי, אתה הרבה יותר איתי בן ה-45. בטח הייתי ממשיך להעריך אותך בכל השנים האלו. אין אפשרות אחרת, אתה קורצת מחומר. אני יודע. ...אגב, אני לא חושב שאני בהכחשה. זה מרגיש יותר כסוג של "קיפול בזמן", כתחושה טבעית, שאתה תמיד היית כאן ותמיד תהיה. ואתה תמיד תהיה. האהבה שלי אליך תמיד תהיה.

יש טעם בנוסטלגיה? ככל הנראה כן. למה תמיד הזיכרונות הראשונים שעולים אצלי ממך הנם הראשון והאחרון? הראשון- בדרך הביתה מבית הספר, אולי אף מהמקהלה של בית הספר (אתה היית אלט או סופרן? אני הייתי בקבוצת הקול השנייה), ככל הנראה בכיתה א', לא זכור לי, בשכונה, אתה מבקש לראות שוב איך אני בולע קלמנטינה מקולפת בביס אחד. הזיכרון האחרון, אנחנו יושבים, חברים מאוד מאוד טובים, מאוד קרובים, בנפש, יושבים בבר, מוצאי שבת, לפני החזרה לצבא, הפעם האחרונה, שנינו על הספה, קרובים, אוהבים, לפרקים מחובקים.

איתי, עכשיו ברצינות, ברצינות שאפיינה אותך, דיבור של מבוגרים, עכשיו באמת. תסתכל לי שנייה בעיניים. כחול. למה? למה זה קרה? איך מבינים את זה? איך מעכלים את זה? איך בולעים את זה? איך כואבים את זה? איך משלימים עם זה? היכן אתה? עכשיו, ברגע זה. מחולק בין הלבבות, בין הנפשות של כולנו. אתה נמצא בלב הענק של ההורים ובני המשפחה שלך, הם שלך בכל יום. בלב שלנו, החברים שלך. קרוב, רחוק. נוכח, נעדר. חי, מת. קשה.

אולי כן, אולי יש אצלי הכחשה. אולי היא, ההכחשה, חיה איתי כבר מאז, כבר מאותו הרגע, כאשר קיבלתי את ההודעה וקראתי פנימה. כמו כולנו.

נשארנו אוהבים. כולנו. אוהבים אותך.

כמה פשוט לי לכתוב לך, באיזו קלות זה קולח החוצה. עכשיו רציני.

תחזיר אותי למקום האוטנטי, של כאן ועכשיו.

תעזור לי, כפי שהיית עושה כשהיינו ילדים.

בבקשה איתי. אתה לא תעזוב.

התברכתי שאתה החבר שלי. היית ועודך.

שלך,

תומר

לזכרו של תלמידי היקר איתי וינטר ז"ל

עשרים ושש שנה חלפו מאז מותו הטראגי של איתי וינטר, תלמידי היקר והבלתי-נשכח, ועדין קשה לי הכתיבה עליו בלשון עבר.

הייתי מורה-מחנכת של איתי בכיתות ג – ד בבית הספר ע"ש יונתן נתניהו בשכונת רמות בירושלים. מן הרגע הראשון שנחו עיני עליו ראיתי ילד יפה עם עיניים בורקות ופנים מאירות. לימים הבחנתי והכרתי שאיתי הוא ילד כליל יופי, לא רק בחיצוניותו אלא בעיקר בפנימיותו.

חלפו אמנם שנים רבות כל כך, אך דמותו שובת-הלב ואישיותו המיוחדת של איתי חרוטה בליבי ברגש עמוק, וכל אימת ששמו מוזכר, גם בעת כתיבתם של השורות האלה, צפות הדמעות בעיני, כאילו אך תמול ניחתה עלינו הבשורה המרה ולא לפני למעלה ממחצית היובל.

איתי היה ילד עם נשמה נדיבה, ילד של נתינה ללא תמורה, ילד זך עם לב זהב, שרק ביקש לרצות ולהיטיב עם הזולת. זכורה לי היטב סצינה בהיותי מורה-תורנית בחצר בית הספר בזמן ההפסקה: איתי החזיק בידו שקית של חטיפים (אולי "במבה"), ומסביבו ילדים שביקשו "כֶּבֶד!", והוא נותן ונותן ללא היסוס לכל מבקש עד שנותר עומד ובידו שקית ריקה. צפיתי בו בהתרגשות והחרשתי, ואז ניגשתי אליו בחיך גדול ושאלתי מדוע לא השאיר מעט לעצמו. איתי משך בכתפיו ופרש את ידיו בביישנות כאומר "אני לא יודע למה". זה היה כה אופייני לאיתי: לתת לזולתו בלא לחשוב על עצמו.

עוד אזכור כי לא אחת, בזמן "ארוחת עשר" גיליתי תלמיד ששכח להביא כריך, וכששאלתי "מי מוכן לנדב חצי כריך?" היה איתי תמיד הראשון לקפוץ ולחלוק את ארוחתו. הוא כה בלט ברצונו לעזור לחבריו ולשמח אותם, בנים ובנות כאחד והם מצידם ידעו להעריך אותו ולהודות לו על כך.

איתי היה ילד חברותי, מקובל ואהוב מאד על ילדי הכיתה, והוא היה תמיד מוקף בחברים מהכיתה, ובחצר בית הספר היו גם ילדים מכיתות אחרות שביקשו את קרבתו. באופן טבעי, בעיקר בהפסקות, התגלעו גם מריבות קטנות בין הילדים. איתי היה שם תמיד כדי להפריד, לפשר ולהשכין שלום, והכל ברוח טובה, בנועם ובתבונה. בחיבתם אליו, נשמעו לו הילדים הניצים, ובכך מלאכתה של המורה התורנית (אני, כמובן, במקרים רבים) נעשתה ביוזמתו של איתי בלי שהיא הצטרכה להתערב.

גם כתלמיד היה איתי מקור לגאווה ונחת להוריו ולי. זכורני כי, כמחנכת הכיתה, ביקשתי מהמורים המקצועיים את חוות דעתם על תלמידי כיתתי לצורך כתיבת התעודות. על איתי היו התגובות שקיבלתי תמיד דברי שבח כגון "הלוואי והיו לי עוד תלמידים כמו איתי" או "ירבו כמותו בבית ספרנו". ואני אז אמרתי לעצמי "אשריי שזכיתי להיות מורתו".

ואכן, זכות גדולה נפלה בחלקי ללמד את איתי הטוב, הנדיב, החכם ושובה-הלב. הבטחה גדולה הייתה טמונה בו והיא אבדה עמו במותו ללא עת באביב חייו. לעולם אנצור את זכרו היקר באהבה ובדאבה !

לו תהי מנת ההוקרה הצנועה אך העמוקה הזאת קורטוב של נחמה להוריו ולמשפחתו.

ב-93' היה ממש קוסמי. גדלנו באותה שכונה, במרחק של כמה דקות הליכה האחד מהשנייה, בילדות אפילו ניגנו ביחד לרגע באיזו קבוצת נגינה שכונתית. מעגלי החברים והמכרים שלנו נשקו: הורים, אחים, שכנים, אבל לא באמת הכרנו. הפגישה המחודשת הייתה בימים הראשונים שלנו כחיילים, בקורס בבה"ד 15. החיבור היה מיידי. פתאום להיכרות השטחית הזו הייתה משמעות מאוד עמוקה. עם איתי הרגשתי בבית, בימים שהוא היה כל כך חסר. עם סיום הקורס נבחרנו איתי ואני לשרת במחלקה. ועכשיו היינו רק שנינו. פיזית ומנטלית. העברנו תקופה לא מבוטלת בחדרון קטן: לומדים, נבחנים, מחכים לרגע שנהייה "ראויים". בחדרון הזה, נרקמה החברות בניינו. שם הבנתי סופית שהרווחתי חבר אמת לכל החיים. איתי היה בשבילי אוזן קשבת, עוגן. הייתה לו נקודת מבט ייחודית על העולם: אופטימית, אידיאליסטית, מכילה ומקבלת. בוגרת. הוא גרם לי לחשוב אחרת על סיטואציות, דרך "המשקפיים של איתי". המשפחה של איתי הייתה מאוד נוכחת בשיחות שלנו, הכרתי את כולם לפני שהכרתי ממש. תמיד היה לאיתי זיק של גאווה ואהבה בעיניים כשסיפר על מומו, יוספה, אריאל, חמוטל ונועה על החברות והקשר מעורר הקנאה עם אריאל. גם הביקורים של איתי אצל מירה היו חלק מההווי שלנו. אלו היו ימים שאני עשיתי את הדרך לירושלים ובחזרה לבדי והיינו נפגשים כשהוא מוטען באנרגיות, אהבה ואוכל. והיו החברים, חלק מאוד משמעותי מחיינו והוא באמת היה גאה בכל אחד מהם ואהב אותם בכל ליבו. כי רק ככה איתי היה יכול - בטוטליות, בהתמסרות אמיתית, טהורה וכנה ובלי טיפה של צביעות. היינו בני 18. לא הכל היה כבד.. צחקנו, הקשבנו למוזיקה, למדנו והיכרנו אחד את השנייה. בימים האלה של נסיעות ארוכות מידי יום גם חלמנו. על מה נרצה לעשות בעתיד. מה נלמד, לאן ניסע. איך ייראו החיים שלנו. חלומות של ילדים שיכולים לחלום הכל. לא היה פרטנר מושלם מאיתי לחלומות מסוג זה. אני למדתי בדרך שחלומות קשים יותר או פחות להגשמה. על כמה וויתרתי, כמה הגשמתי. ומאז לא מרפה אותי המחשבה מה היה על החלומות של איתי. תחושת הבית שמצאתי באיתי הפכה לממשית כשחלקנו מגורים משותפים בדירה בגבעתיים. אבל האפיזודה הזו הייתה קצרה. קצרה מדי. נערכנו כולנו למסיבת פורים, איתי ואני עשינו תוכניות איך נגיע למסיבה ואיך נארח אצלנו בדירה את כל החברים שלנו. הייתה התרגשות ותחושת חופש ועצמאות באוויר. ואז הגיעה ההודעה. הכל נגדע. כל כך הרבה דברים נגדעו מאז. איתי ואני נולדנו בהפרש של 10 ימים וחגגנו יחד במחלקה את יום הולדת 19, יום ההולדת האחרון שלו. מאז אין פורים ואין יום הולדת שאני לא חושבת על איתי. אצלי הריק עם לכתו של איתי היה כל כך גדול. ישבנו במחלקה חדר מול חדר, חלקנו דירה ובעיקר בשנה האחרונה לחיינו הוא היה הדמות הכי משמעותית בחיים שלי. איתי-אני אוהבת אותך בכל ליבי, נוצרת עימי תמיד רגעים ממך. לא שכחתי לשנייה לאורך השנים הארוכות. ולא אשכח אף פעם.

אהובה

לאיתי

אני מחפשת בין דפי הכאב הפרטיים שלי.
גם לך, איתי, מספר דפים בספר זיכרונות כאבי.
יש פעמים שאני מרגישה את הזיכרון חי כאילו ארע אמש...עדיין כואב כל כך!
פעמים הוא מצליח להפריח חיוך על שפתי. פעמים גם נחמה, אך ובעיקר, געגוע...
קטעי תמונות, קטעי רגעים, קטעי זיכרונות שממתיקים הווה להרף עין..
זוכרת ראשים זהובים וצחוק מאושר מתגלגל במדרגות דירה שתיים ברחוב גדליה
בובליק בשכונת רמות אלון בירושלים. רחוב הזיכרונות שלנו..
כמה שמחה, כמה תקווה וכמה חלומות היו מקופלים באותה האבקת אוהבת של
שני תינוקות יפיפיים, אריאל ואיתי, כמעט ללא בגדים,
זוכרת אותך גדל והופך לנער יפה תואר בעל עיניים בורקות וסקרניות. תלמיד חכם!
זוכרת חבורה מודאגת סובבת אותך עת שברת רגל, מרגרינה קפואה ושקיות ירק
קפוא על רגלך השבורה, ואתה מחייך בנעימות ומרגיע,
לקחת הכל בקלות נפלאה של אופטימיות מזהירה...הומור אין קץ רצוף ברצינות
תהומית.
נזכרת בספרי הליד"ה על המורים, השיעורים, ומה שביניהם.. ובעיקר את המסע
למצריים שארגנו לכם, הערביסטים. איזו חוויה נהדרת ומופלאה חווית!
אותם ראשים בלונדינים, עתה בגיל ההתבגרות, עדין חצי ערומים, עדין מתאבקים
קלות בימי הקיץ של החופש הגדול.. אתה ואריאל,
לא היה לכם צורך באנשים נוספים, למרות שהיו לכם המון חברים!!!
כגוף אחד פעלתם בתוך היחידה המשפחתית הכה חמה וכה אוהבת וכה מיוחדת
:אריאל ואיתי, חמוטל ונועה, מומו ויוספה: יחידת וינטר!
זוכרת את החיוך הנפלא שלך שהיה שפוף על פניך תדיר. התחושה הנעימה שהקרנת
כשפגשתי אותך.
הפגישה האחרונה. ברחוב בובליק.
אתה במדים. זהוב ויפה תואר עד כאב. ואותו החיוך הנפלא על פניך ואותו השלום
,האמיתי, המתעניין.
מה נשמע ומה שלומכם?
כבר היינו בדירתנו החדשה וזה זמן שלא ראיתך,
ואתה, מה?
הכל טוב. נפלא. מאושר בתפקיד הצבאי, החשוב והמיוחד!
יותר לא העזתי לשאול. ידעתי, קיוויתי שעוד אשמע גדולות ונצורות על איתי.
ושמעתי....
ישבנו לארוחת ערב.. מחר פורים השמח...והטלפון צלצל והבשורה המרה הגיעה.
איתי נהרג
יש האומרים שהזמן מעלים את הכאב והזיכרון הוא שנשאר ואני לא מסכימה.
הזיכרון מתעתע. הזיכרון מעורפל. הזיכרון בא והולך וטעמו משתנה עם הזמן.
הכאב לעולם נשאר.

אפרת ישראלי
(חברה של המשפחה)

אחרי עשרים וארבע שנים של שכול

איתי אהובינו אחרי עשרים וארבע שנים של שכול רצינו להתחלק אתך ולספר לך מה עשה לנו מותך ולכתך מאתנו, אובדנו של ילד שונה כידוע מכל אובדן אחר. לדידנו האובדן שלך מבטא לגבינו את אובדנו של העתיד לכאורה לכתך מאתנו מתייחס למשהו שקרה בעבר, משהו הכי חשוב שחיה לנו ואיננו עוד. אתה היית דמות מאד משמעותית בחיינו.

כשהיית עמנו היית ילד חכם יפהפה, טוב לב, רגיש, חייכן ומלא הומור. אני נזכר בשיחות שהיינו מנהלים בדרכך לבסיס לאחר החופשות, תמיד התפעלתי מהערוותך על נושאים שונים בעיקר משפחתיים, הייתה בך תבונה עמוקה חרף גילך הצעיר לא בכדי כיניתי אותך "איתי קשישא". כבר אז חשבתי איזה כיף שתהיה חלק מחיינו כאשר נהיה מבוגרים, כמה נוכל להתייעץ ולהישען עליך.

כשהלכת מאתנו היינו ממש באמצע החיים, תקופה שבמובנים מסוימים הייתה שיא חיינו, בצד השיא התחלנו לראות אותך ואריאל מתבגרים והופכים לאנשים בוגרים שבצד היותכם ילדים שלנו וכך תישארו תמיד הפכתם לשותפים של ממש בחיינו. (את שיתופכם בגידול "הילדות" כפי שכיניתם את חמוטל ונעה חוונו הרבה שנים קודם ואת תחושת האחריות הגדולה שלכם כלפיהן).

מאז ועד היום אנו תופסים את העבר כתקופה אידיאלית (בסלון שלנו ניצבת במרכז תמונה של כל המשפחה בשלג שאולי הכי מבטאת את האושר המשפחתי שתוינו כולנו כשהיית עמנו).

לעיתים מתגלגלת במוחנו התחושה שלו רק היה ניתן להחזיר את הגלגל אחורה הכול היה שלם וטוב. בתחילת הדרך בשנים הראשונות וגם היום אנו חיים בתחושה שאנחנו איננו אותם בני אדם שחיינו לכאורה, אנו ממשיכים בחיינו לעיתים נהנים ואפילו צוחקים, אך איננו אותם בני אדם שהינו אנו הורים שהולכים תמיד עם חור שחור וגדול בלב שכל שנוקפות השנים הולך וגדל, מן הסתם עד שנלך גם אנו לעולמנו. אבל גם במצב התמידי הזה, האובדן הוביל ומוביל לצמיחה ולהעמקת המשמעות בחיינו. ההתמודדות הבלתי פוסק עם העובדה שאינך קיים פיזית עבורנו והתוצאה של המאבק בעצב המתמשך בכאב שאינו מרפה בצד התמיכה שקיבלנו מהמשפחה הקטנה שלנו וזו המורחבת וכן מהחברים הרבים הביאה גם לתחושה של הסתגלות מחד וצמיחה מאידך על אף שראינו אותך משרת בצבא והופך לאדם בוגר ועצמאי לא נממש את חלומותינו ביחסי אליך.

כל חלומותינו נגוזו חלמנו שאולי תהיה רופא, פסיכולוג, איש מוסדר עלום שם, נגן קלרינט המנגן מוסיקת נשמה והודיה, חלמנו שתתחתן עם מי שתבחר ותביא נכדים זהובי שיער ותכולי עיניים כמוד, לא זכינו ולא נזכה לכך. מותך היווה אובדן בלתי ניתן לתיקון, שהרי זה לא רק אובדן הפיזי אלא, שלכתך מהווה עבורנו אובדן חלק מהעצמי שלנו ועם תחושה מסוימת של כשלון במלוי תפקידנו כהורים.

אתה ואחיך אריאל, חמוטל ונעה מגלמים עבורנו משמעות רבה ובין השאר אתה הייתה עבורנו בין השאר הזדמנות להשאיר את חותמנו על העולם בצורות שונות והמוות שלך והגעגועים האינסופיים אליך סתמו את הגולל על התקווה והאמונה בבסיס כל קיומנו אנחנו כמו הורים שכולים אחרים מחפשים משמעות לאובדן ניסינו ללמוד להיות עצמנו בדרך שתיתן לחיינו משמעות מתחדשת ותאפשר לנו להשקיע את עצמנו במשימות ובמערכות יחסים חדשות מתחדשות ועומקות האובדן מחדד את תחושת ערך החיים מצד אחד ודוחף לחיפוש וייעוד חדש או נוסף בחיים כחלק מהתמודדות עם השבר.

נדמה כי אובדנך חידד את אצלנו והגביר את יכולתנו לחוות חמלה כלפי אחרים ולהיות קשובים ורגישים עוד יותר לסבלם ושונותם של אחרים.

אך יותר מכל הצורך הענק להשקיע עוד ועוד בחיזוק המשפחה הקטנה והמורחבת שלנו ובזוגיות עוד יותר הפרה עבורנו מקור הכרחי העיקרי.

אנו יותר רגישים לזולתנו ומבטאים את רגשותינו כלפי אחרים עימם.

אך מעל לכל וכאורח מופלא אנו מרגישים שאתה מלווה אותנו בכל דרגנו לכאורה היית בן 19 בסה"כ בלכתך ובסתיו האחרון, הייתה היינו אמורים לחגוג לך יום הולדת 43.

מסתבר, שאתה כל הזמן עמנו מעבר לעובדה שתמונותיך ניבטות אלינו מכל עבר ומכל פינה בבית מכל התקופות של חייך הרי דמותך ואישיותך החוקה מלוות אותנו במעשינו ובהגיגנו, אנו מוצאים עצמנו שוב ושוב חושבים ומדמיינים מה היה אילו הייתה עמנו, איך היית צומח ובמה הייתה בוחר לעסוק.

אבל הכי הכי אנו מרגישים שעיניך צופות בנו ממעל ומלוות באהבה כל אחד מבני המשפחה, נעליה הקטנת שנמצאת עתה בחודו ותר ויותר במחשבותיה בהרהוריה מזכירה אותך שלא נדבר על יופיה נדמה לי כאילו אתה מלווה אותה בנפתולי המסע של חייה ומוביל אותה אל האור, שהרי היא כה דומה לך בטוב ליבה וברצונה לעשות טוב לאחד ולעולם.

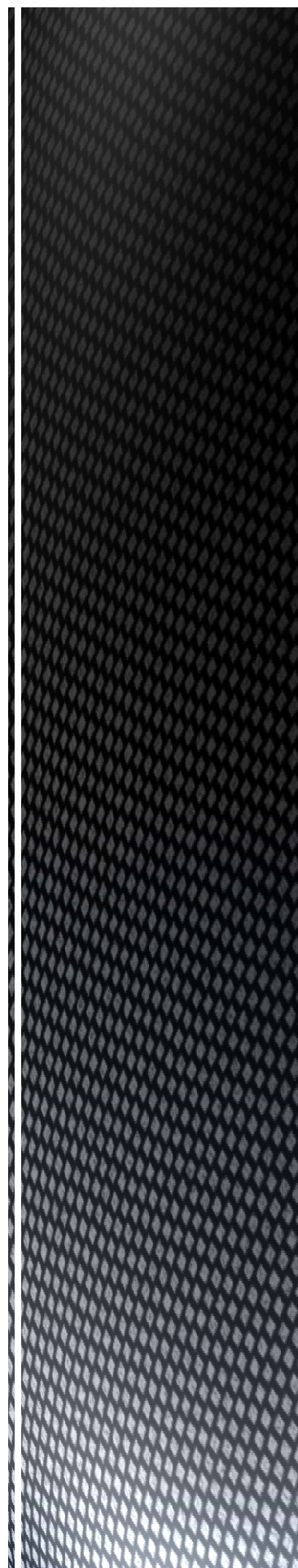
אחיך הבכור אריאל לא מדבר חרבה עליך אבל אני מרגיש כמה אתה נטוע בנשמתו ומשפיע על חי ועל חיי משפחתו.

חמוטל האם האולטימטיבית מצאה את יעודה בריפוי טבעי ונראה לי שגם לה יש משהו מאותו קסם מיסטי של יכולת ריפוי באנשיה באותה צורה שאתה ידעת לגעת בכל כך הרבה אנשים ולהלך עליהם קסם כה רב וסוללת לעצמה תחומי דעת חדשים ולומדת כל הזמן ואיך כרגיל אמך היקרה מלאת החום והאנרגיות לא מפסיקה לדבר עליך לחוות אותך וביחד איתך ממשיכה להעניק לכולנו המון המון חום ואהבה כפי שרק היא יודעת.

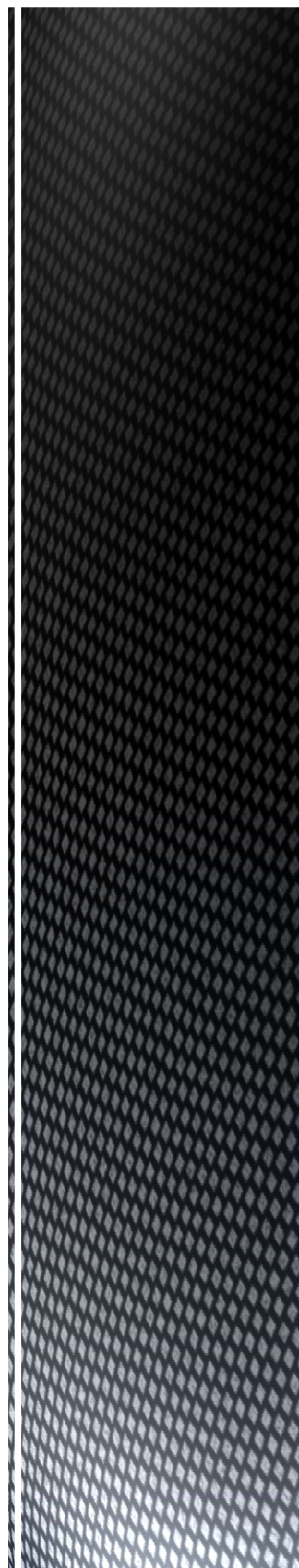
ואני אביך תר אחרי משמעויות חדשות לחיי ומשתדל לממש אותם ככל יכולתי. כפי שנראה אפילו הנכדים אחינועם יובלי (גור אריה הקטן והחמוד מכירים אותך ומדברים עליך).

הכאב והגעגוע והעצב יהיו עמנו תמיד אך האהבה האינסופית אליך נותנת לנו בדרכה הרבה כוח והשראה להמשיך הלאה כמשפחה מלוכדת ואוהבת

אמא ואבא

איתי אהוב יקר,
תמיד נזכור אותך
עם אותו החיוך והמבט המושלם

דברי הסטודנטית:

**נפלה בחלקי הזכות להיכנס לפרויקט ההנצחה של
חללי צה"ל.**

**בזמן כתיבת העבודה הרגשתי קשת רחבה של רגשות .
העבודה על איתי וינטר ז"ל, חידדה אצלי את מהות
החיים.**

**מהמפגש עם ההורים המקסימים והמכתבים של
המשפחה והחברים הראו כמה איתי היה אדם מיוחד
וכמה תחושת הפספוס צובטת והחשיבות של ביצוע
הפרויקט קיבלה משמעות גדולה יותר.**

**האהבה העצומה לאיתי נגעה לליבי, ותרמה לי באופן
אישי.**

**בזכות הסיפור של איתי, לקחתי הרבה תובנות לחיים
וסיפורו יישאר איתי לעד.**

דנה סופר

דברי התלמידים:

בזמן כתיבת ספר ההנצחה לזכרו של החייל איתי וינטר ז"ל, למדנו מהי אהבה וחלום (השפה הערבית שאיתי כל כך אהב) וכיצד אפשר לשלב ולהפיק מכך את המיטב ולתרום למדינה בזכותה, מהי המשמעות של אהבת הארץ והאדם.

תהליך כתיבת הספר בהחלט מבגר ונותן נקודת מבט אחרת לבחירה בחיים, זה חיזק וחידד אצלנו כל מחשבה והרגשה שהייתה לטובה.

תמיד נזכור את סיפורו המרגש והעוצמתי של איתי ז"ל. יהיה זכרו ברוך.

טל ליש

איליה דיבנסקי

שם הסטודנטית:
דנה סופר

שמות התלמידים:
טל ליש
איליה דיבנסקי

